

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ
ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

‘Ο Ταρζάν, ὁ Κεραυνός, ἡ Θύελλα κι’ ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο ἐφοδιασμένοι μὲ παράξενες συσκευές, ἐξερευνοῦν τὸ βυθὸ τῆς τροπικῆς θάλασσης τὴν «Υγρὴ Ζούγκλα», ὅπως τὴ λένε.

‘Ετσι, ὕστερ’ ἀπὸ πολλὰς καὶ μεγάλες περιπέτειες, πέφτουν στὰ χέρια φοβερῆς φυλῆς μαύρων Ψαρανθρώπων. (*)

(*) Βλέπε προηγούμενο τεύχος ἀρ. 48. ΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τὰ τερατόμορφα αὐτὰ πλάσματα, τοὺς φέρνουν σὲ κάποια μέγαλη

θαλάσσια Σπηλιά. Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ Παλάτι τῆς Βασιλίσσας τους. Εἶναι μιὰ πεντάμορφη Γοργόνα. Κάθεται σ’ ἓναν ὀλόχρυσο καὶ μεγαλόπρεπο θρόνο. Δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ τῆς δυὸ τεράστιοι κόκκινοι Ἀστακοί.

Ἡ βασιλίσσα Γοργόνα ζητάει νὰ κρτῇσι στὸ βυθὸ τὸν Κεραυνό. Νὰ τὸν κάνει συντροφὸ τῆς. Τοὺς ἄλλους καταδικάζει σὲ θάνατο.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κι’ ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ, ἀνοίγουν σωστὴ μάχη μὲ τοὺς τρομεροὺς Ψαρανθρώπους. Ἡ Θύελλα, τρελλὴ ἀπὸ ζήλεια, χύνεται νὰ σπαράξει τὴ Γοργόνα.

‘Ο Ποκοπίκο βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν. Στρογγυλοκάθεται στὸ χρυσὸ θρόνον τῆς Βασίλισσας. Παρασταίνει τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἡ Ἀρχόντισσα τοῦ βυθοῦ, στὴ μονομαχία τῆς μὲ τὴ Θύελλα, τὰ βρίσκει σκούρα. Γιὰ νὰ σωθεῖ, βιάζει ξαφνικά δυνάτη φωνή :

— Ζάρ Ἀγκάααααν !

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Σπηλιὰ τοῦ βυθοῦ συγκλονίζεται. Σὰν ἀπὸ δυνατὸ σεισμό ! Φοβερὸ ἀνακάτωμα τοῦ νεροῦ γίνεται... Τὰ ψαράκια ποὺ βρίσκοντ’ ἐκεῖ, φεύγουν τρομαγμένα.

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας» πηδάει ἀπ’ τὸ θρόνον. Κυττάζει πρὸς τὸ βάθος τῆς Σπηλιᾶς. Τρόμος καὶ φρίκη ζωγραφίζονται στὸ κωμικὸ πρόσωπό του. Ψιθυρίζει πένθιμα :

— Αἰωνιά μας ἡ μνήμη !.. Καὶ τοῦ χρόνου νάμαστε καλά !..

Καὶ νά : Σχεδὸν ἀμέσως τρομαχτικὸ πλάσμα παρουσιάζεται ! Εἶναι ἓνα τεράστιο μαῦρο Σκυλόψαρο. Τὸ κεφάλι του χοντρὸ καὶ πλατύ. Μοιάζει μὲ σκυλιοῦ μπουλντώκ. Τὸ στόμα του ἀπέραντο κι’ ἀνοιχτό. Δόντια μεγάλα. σουβλερά.

Εἶναι ὁ «Ζάρ Ἀγκάν» ποὺ φώναξε ἡ Γοργόνα. “Ενα ἀπ’ τὰ πιὸ φοβερά κι’ ἀπαίσια θεία τῆς θάλασσας.

Ἀλίμονο ! Μανιασμένο τὸ

Τέρας, χύνεται ἀμέσως νὰ καταφροχθίσει τοὺς τέσσερες Συντρόφους.

‘Ο Ποκοπίκο προφταίνει κι’ ἀρπάζεται ἀπ’ τὴν οὐρά του. Ἀφήνει νὰ παρασέρνεται ἀπ’ αὐτό.

‘Ο Ταρζάν ὁ Κεραινὸς κι’ ἡ Θύελλα, μποροῦν καὶ κάνουν μέσα στὸ νερό, σβέλτες κι’ ἀνάλαφρες κινήσεις. Γιὰ πολλὴ ὥρα καταφέρνουν ν’ ἀποφεύγουν τὴ συνάντησή τους μὲ τὸ θαλάσσιο Τέρας.

“Ομως καὶ κάθε φορὰ ποὺ τοὺς πλησιάζει, πυροβολοῦν. Οἱ πυρῶμένες σφαῖρες σφηνώνουν στ’ ἀπέραντο κορμί του. Μὰ δὲν τοῦ κάνουν τίποτα.

‘Ο Νάνος, καβάλλα τώρα στὴν οὐρά τοῦ θηριοῦ ξεφωνίζει ἄγρια στοὺς συντρόφους του :

— Πίσω Τζουτζέκια καὶ σὰς φάγαμε !..

Ξαφνικά, φαίνεται πὼς κάποια ἰδέα κατεβαίνει στὸ μυαλό του. Τραβάει μὲ βιάση τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Ἀρχίζει νὰ κάνει κατ’ ἀπίστευτο. Καὶ καταπληκτικό !

Τὸ φοβερὸ Σκυλόψαρο δείχνει τώρα πὼς πονάει ἀφάνταστα. Χτυπάει μὲ λύσσα τὴν οὐρά του ἐπὶ τὸ νερό. Μὰ ὁ Ποκοπίκο ἔχει κολλήσει σὺν στρείδι πάνω της. Συνεχίζει ἀτάραχος νὰ πηγαινοφέρει τὴ χατζάρα του.

Ἐξαγριωμένο τὸ Τέρας, καταβροχθίζει ὅποιον τύχει μπροστά του Δυό—τρεῖς ἀπ’ τοὺς Ψαρανθρώπους βρίσκονται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν

στη κοιλιά του. Οἱ ἄλλοι κρύβονται τρομαγμένοι κάτω ἀπὸ τοὺς δυὸ τεράστιους κόκκινους Ἀστακοὺς.

Τὸ Σκυλόψαρο τοὺς βλέπει. Ζητάει νὰ τοὺς ἀρπάξει κι' ἀπὸ 'κεῖ ποὺ βρίσκονται.

Οἱ Ἀστακοὶ ἀπλώνουν τὶς δαγκάνες τους. Τ' ἀρπάζουν. Τρομαχτική πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ τρία θηρία καὶ στοὺς Ψαρανθρώπους.

Ἡ Γοργόνα πέφτει στὴ μέση νὰ τοὺς χωρίσει. Μπερδεύεται κι' αὐτὴ μαζί τους.

Ὁ Ποκοπικό καταφέρει νὰ κάνει τώρα αὐτὸ ποὺ ἀπὸ τόση ὥρα πασχίζει :

Μὲ τὴ χατζάρα του ἔχει σχίσει τὶς σάρκες τοῦ Σκυλόψαρου στὴ βάση τῆς οὐρᾶς. Βρίσκει τὸ χώρισμα ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τελευταίους σπονδύλους τῆς ραχοκοκαλίας του.

Ἐνα δυνατό χτύπημα στὸ σημεῖο αὐτό, κι' ἡ οὐρὰ κόβεται. Τὸ θαλάσιο Τέρας μένει τῶρὰ ἀκυβέρνητο...

Ὁ Νάνος πέφτει, μαζί μὲ τὴν κομμένη οὐρὰ, κάτω στὸ βυθό. Τὴ σηκώνει στὰ χέρια του. Τὴν κυττάζει παραξενεμένος. Μουρμουρίζει μ' ἀπαγοήτευση :

— Φτοὺ νὰ πάρει ἡ ὀργή ! Τρῶφαξα κατὰ λάθος ἀπὸ... πίσω !

Τὸ σκυλόψαρο, μ' ἓνα φοβερὸ τίναγμα, ξεφεύγει ἀπ' τὶς δαγκάνες τῶν τεράστιων Ἀστακῶν. Κινάει μ' ἀπόγνωση τὰ πτερύγιά του. Προχωρεῖ μὲ κατεύθυνση πρὸς τ' ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς. Ζητάει νὰ βγεῖ ἔξω.

Ὅμως, χωρὶς οὐρὰ τώρα, τοῦναι ἀδύνατο νὰ πάρει τὴν κατεύθυνση ποὺ θέλει. Χτυπάει μ' ὀρμὴ τὰ τοιχώματα τῆς Σπηλιάς. Ματώνει τὴ μούρη του. Τέλος σπάζει καὶ τὸ κεφάλι του. Σωριάζεται κάτω νεκρό.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα, βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ φύγουν. Βγαίνουν ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς. Ὁ Ποκοπικό τοὺς ἀκολουθεῖ...

Μὰ ἡ ὕγρασία τοῦ βυθοῦ τὸν ἔχει συσχωσει. Ἡ μύτη του εἶναι βουλωμένη. Μὲ μεγάλη δυσκολία ἀναπνέει τ' ὀξυγόνο τῆς συσκευῆς.

Ἀμέσως ὅμως βρίσκει τὴ λύση. Μὲ τὴν ἄκρη τῆς χατζάρας ἀνοίγει μιὰ τρύπα στὸ πίσω μέρος τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του. Βγάζει ἀπ' τὴ μύτη τὸ λαστιχένιο σωλήνα. Τὸν βάζει ἐκεῖ...

Ἀλίμονο ! Ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή ἀρχίζει νὰ πνίγεται. Μόλις καταφέρει νὰ βγάλει ἓνα ξεφωνητό :

— Βοήθεια βρεῖε !.. Βγάζω μπουρμπουλήθρες !

Οἱ τρεῖς Σύντροφοι τὸν ἀκοῦνε. Σταματᾶνε. Γυρίζουν νὰ τὸν σώσουν...

Ὁ Κεραυνὸς προφταίνει. Τροβάει ἀπὸ πίσω του τὸ σωλήνα. Τὸν ἐφαρμόζει πάλι στὴ μύτη του.

Ὁ Ποκοπικό συνέρχεται :
— Μυστήριο πρᾶμμα ! Πιὸ καλὰ, τὸ λοιπόν, ἀνασαινω ἀπ' τὴ... μύτη !

Ὅλοι μαζί, κάνουν πάλι νὰ ξεκινήσουν. Ὅμως στὸ μετα-ἔξῃ ἔχουν φτάσει κοντὰ οἱ δυὸ

τρομεροί 'Αστακοί. Τους άρπάζουν με τις μεγάλες δαγκάνες τους.

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει :

— ‘Αμάν άδερφέ μου ! Βραστούς με... μαγιονέζα θά μās κάνουνε !

‘Ο Κεραυνός κι’ ή Θύελλα προφταίνουν. Πυροβολούν τούς γιγαντόσωμους ‘Αστακούς. Αύτη τη φορά οί σφαίρες σφηνώνουν στα κεφάλια τους. Τά δυό τρομαχτικά θεριά σπαράζουν άπαίσια... Τέλος σωριάζονται στο βυθό σκοταμένα.

‘Ο Ταρζάν βρίσκεται σέ κακά χάλια. Τό σφίξιμο τής δαγκάνας τόν έχει σακατέψει. ‘Αδύνατο νά σηκωθεί. Νά σταθεί όρθός.

‘Ο Γιός του Γκαούρ τόν άρπάζει στην άγκαλιά του. ‘Αρχίζει ν’ ανεβαίνει πρós τήν επιφάνεια τής θάλασσας. ‘Η Θύελλα τόν άκολουθεί. Τό Ύδιό κι’ ό Ποκοπίκο. Μά πριν ξεκινήσει, γυρίζει πρós τό έσωτετικό τής άπέραντης Σπηλιός. Φωνάζει στην πεντάμορφη Γοργόνα :

— ‘Ε, κυρά ψαρονούρα ! ‘Αμα ξαναταμώσουμε, θυμήσου μου νά σέ... σφάξω !

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

Σέ λίγο, οί τέσσερες Σύντροφοι, φτάνουν στην έπιφάνεια. Βγαίνουν έξω στόν καθαρόν άέρα. ‘Αμέσως βγάζουν άπό τά ρουθούνια τους τούς λαστιχένιους σωλήνες. Παίρνουν βαθιές και γρήγορες ανάσες.

Ταυτόχρονα κυττάζουν πα-

ραξενεμένοι γύρω... Βρίσκονται σέ κάποια έρημη άκρογιαλιά. Τό καράβι τους δέν φαίνεται πουθενά. Είναι φανερό πώς έχουν ξεμακρύνει πολύ άπ’ τό σημείο πού βούτηξαν στή θάλασσα.

‘Ο Ταρζάν γρήγορα συνέρχεται με τις φροντίδες και περιποιήσεις τών συντρόφων του.

‘Ο καθαρός άέρας τού δίνει καινούργιες δυνάμεις

‘Ολοι μαζί, άποφασίζουν νά ξαναβουτήξουν στή θάλασσα. Νά ψάξουν για τό χαμένο ‘Ιστιοφόρο...

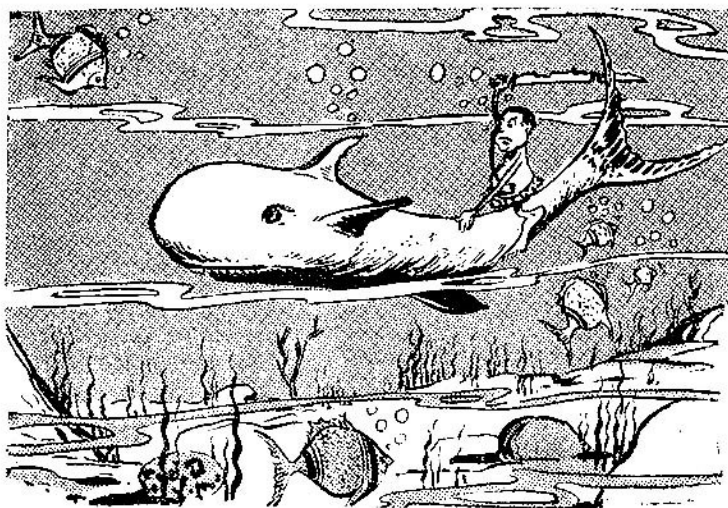
Δέν προφταίνουν. Τήν Ύδια στιγμή ξεπετάγονται άπ’ τά νερά άμέτρητοι φαρανθρωποι. Στά χέρια τους κρατάνε τεράστια καμάκια Χύνονται με λύσσα πάνω στους φίλους μας.

Είναι φανερό πώς ή Γοργόνα τούς έχει ξαναστείλει. Θέλει με κάθε τρόπο νά κρατήσει σκλάβο στο ύγρό βασίλειό τόν άγαπημένο τής Κεραυνό. Νά τόν κάνει σύντροφό της, κι’ ‘Αρχοντα τού βυθοϋ.

‘Ο άτρόμητος Ταρζάν στέκει άκλόνητος μπροστά στ’ ανθρωπόμορφα Τέρατα. ‘Υποδέχεται τούς Φαράνθρωπους με τις φοβερές γροθιές του.

‘Ο Κεραυνός κι’ ή Θύελλα τούς πυροβολούν. Λυσσασμένη μάχη και τρομερό μακελιό άρχίζει.

‘Ο Ποκοπίκο δίνει πάλι... τόπο στην όργη. Ξαναβάζει βιαστικός τό λαστιχένιο σωλήνα στα ρουθούνια του χαμουργιέται μαχμούρλιδικά :

Ὁ Ποκοπίκο καθίλλα στήν οδρά τοῦ Σκυλόφαρου, ξεφωνίζεи ἀγρία : « Πίσω τζουτζέκια καί σὲς φύγαμε ! »

Μουρμουρίζει ἓνα φρέσκο φρέσκο στιχάκι :

« Ἐνύσταξα μωρὲ παιδιά,
γι' αὐτὸ καὶ δὲν θ' ἀργήσω,
νὰ πάνω μπλοῦμ στὴ θάλασσα
καὶ νὰ ... ψοφολογήσω ! »

Ἀμέσως βουτάει στὰ νερά.
Χάνεται στὸ βάθος τοῦ ἀπέ-
ραντου ὕγρου στοιχείου.

Ἡ μάχη καὶ τὸ κακὸ στὴν
παραλία, συνεχίζονται...

Ὅμως οἱ Ψαράνθρωποι εἶ-
ναι πολλοί. Γρήγορα καταφέρ-
νουν νὰ ἐπιβληθοῦν.

Πολλοί-πολλοὶ μαζί, πιά-
νουν τὸν καθένα ἀπ' τοὺς
ἀτρόμητους Συντρόφους. Τοὺς
παρασέρνουν στὸ βυθό.

Ὁ Ταρζάν, ὁ ἙΚεραυνός, ἡ
Θύελλα, μόλις παοφταίνουν
νὰ ξαναβάλουν στὶς μύτες
τοὺς, τοὺς λαστιχένιους σωλή-
νες ἀπ' τὰ «Μηχανικὰ Βράγ-
χια» (*) Κατεβαίνουν στὸ βυθό.

Τὰ Τέρατα τῆς θάλασσας
τοὺς παίρνουν πρὸς ἀγνωστη
κατεύθυνση.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει σατανικὸ μυαλό. Μὲ τὴν
ἐξυπνάδα του, καταφέρνει πάν-
τα νὰ ξεφεύγει κι' ἀπ' τοὺς
πιδ τραγικοὺς κινδύνους.

Ἔτσι, καταστρώνει γρήγορα
τὸ σχέδιό του. Τὸ βάζει σ'

(*) Συσκευὴ ποὺ θγάζει τὸ ὀξυ-
γόνα ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας.

έφαρμογή. Φωνάζει άμέσως στον Κεραυνό και στη Θύελλα.

—Σε λίγο πρέπει να πέσουμε όλοι κάτω. Να κάνουμε τους πεθαμένους.

Οι Ψαράνθρωποι δέν καταλαβαίνουν βέβαια τη γλώσσα του...

Και νά: Ξαφνικά ό «Αρχοντας της Ζούγκλας» σταματάει. Οι «Αραπάδες» της θάλασσας τόν τραβάνε βάνουσα. Τόν σπρώχνουν να προχωρήσει...

«Εκείνος καμώνεται πώς δέν μπορεί να πάρει τά πόδια του. Κλείνει άργά τά μάτια. Άνοίγει τό στόμα. Κάνει πώς ξεψυχάει...

Τέλος σωριάζεται κάτω «νεκρός».

Τό ίδιο γίνεται και μέ τους δυό Νέους. Κι' αúτοι ξεφεύγουν άπ' τά χέρια των Ψαράνθρώπων. Πέφτουν νεκροί τάχα!

Οι Ψαράνθρωποι παραξενεύονται στην άρχή. Τους σηκώνουν. Κάνουν να τους ξαναστήσουν όρθούς. Όμως τίποτα δέν καταφέρνουν. Έκείνοι πέφτουν κάτω σαν άδεια τσουβάλια.

«Έτσι πιστεύουν πώς έχουν πνιγεί. Πώς είναι νεκροί...

Τους αφήνουν άπογοητευμένοι. Φεύγουν...

«Ο Ταρζάν, ό Κεραυνός κι' ή Θύελλα, αφήνουν να περάσει λίγη ώρα. Τέλος σηκώνονται. Προχωρούν στο βυθό πρós την αντίθετη κατεύθυνση. Άρχίζουν να ψάχνουν για τό χαμένο Ποκοπίκο.

«Αλίμονο! Κανένα ίχνος του δέν φαίνεται πουθενά. Μπορεί να έχει πνιγεί. Μπορεί και κά-

ποιο θειό της θάλασσας να τόν έχει κατασπαράξει!..

Οι τρεις Σύντροφοι, φτάνουν τώρα κοντά σε μεγάλα χορταριασμένα βράχια του βυθού.

Και νά: Άντικρύζουν μπροστά τους παράξενο μαύρον όγκο. Είναι ένα τεράστιο βουλιαγμένο Ίστιοφόρο. Έχει γείρει άπ' τη μιá πάντα.

Τ' άλμπουργά του σπασμένα: Τά πανιά του σχισμένα... Είναι φανερό πώς έχει χοθεί άπό μεγάλη φουρτούνα.

«Ο Ταρζάν, ό Κεραυνός κι' ή Θύελλα σκαρφαλώνουν στο κατάστρωμα. Είκόνες φρίκης άντικρύζουν τά μάτια τους.

Στά ξάρτια βρίσκονται μπλεγμένα πτώματα των άνδρών του πληρώματος. Τά πρόσωπά τους τραγικά παραμορφωμένα άπ' τόν τρόμο και την άγωνία των τελευταίων τους στιγμών.

Είναι φανερό πώς τό ναυάγιο έχει γίνει πριν άπό λίγες μέρες.

Οι Σύντροφοι κατεβαίνουν τώρα μιá σκάλα. Φτάνουν στ' άμπάρι του βουλιαγμένου Καρραβιού.

Άμέτρημα παραμορφωμένα πτώματα κι' έδω. Πιο φριχτό και τρομαχτικό θέομα δέν έχουν άντικρύσει τά μάτια τους.

Όμως στο μισοσκόταδο βλέπουν και κάτι άλλο. Στά πρόσωπά τους ζωγραφίζεται χαρούμενη έκπληξη:

Τ' άμπάρι του χαμένου Καρραβιού είναι γεμάτο άπό άμέτρητα τετράγωνα κομμάτια καθαρό κι' άστραφτερό χρυσάφι. Σάν πλάκες σαπουνιού,

Είναι ένας μεγάλος κι' άτίμητος θησαυρός!

Ο Κεραυνός αναστενάζει :

— 'Ω, νά μπορούσα νά βγαζά πάνω στη στεριά τ' ατέλειωτο αυτό χρυσάφι !.. 'Η φτωχιά Πατρίδα μου, ή 'Ελλάδα, θά γινόταν δυνατή κι' ευτυχισμένη μ' έναν τέτοιο θησαυρό!

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας γυρίζει τό κεφάλι του πρὸς τό μέρος πού βρίσκεται ή Θύελλα. Μουρμουρίζει :

— Κι' ή δική μας Πατρίδα έχει ανάγκη νά φτιάξει καινούρια πολεμικά πλοία γιά τό Στόλο της. Στόν τελευταίο πόλεμο έχασε τά καλύτερα καράβια!

Η Κόρη του χαμηλώνει τά μάτια. Δέν λείε τίποτα.

Ο Ταρζάν αποτεινεται τώρα στόν Κεραυνό :

— Τό καλύτερο είναι νά μοιράσουμε τό θησαυρό. Δυό εἴμαστ' ἐμεῖς, δυό μερίδια γιά τήν 'Αγγλία. Ένας ἐσύ, ένα μερίδιο γιά τήν 'Ελλάδα.

Όμως ξαφνικά κάτι φοβερό γίνεται. Στή νεκρική ήσυχία πού βασιλεύει κάτω στ' άμπάρι, ακούγεται βραχνό κι' άπαίσιο μουγγρητό :

— Ούουουου ! Ούουου !

Οι τρεῖς Σύντροφοι τρομάζουν άφάνταστα. Κάνουν άσυναίσθητα νά φύγουν.

Όμως γρήγορα συνέρχονται. Σταματούν. Άφουγγράζονται καλότερα.

Τό παράξενο βαρύ μουγγρητό ξανακούγεται.

— Ούουουου ! Ούουουου !

Ο Κεραυνός τραβάει τό πιστόλι. Πυροβολεί πρὸς τό μέ-

ρος πούρχεται ή φωνή.

Καί τότε κάτι άπίστευτο γίνεται.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΘΕΡΙΩΝ

Άς ρίξουμε τώρα και μιá ματιά στη Ζούγκλα.

Τήν ίδια στιγμή ο Γκαούρ, ή Ταταμπού, ή Τζέιν, ο Κραγιαμπού κι' ή Χουχού κατεβαίνουν άπ' τό βραχώδικο βουνό. Φτάνουν στους πρόποδες. Προχωρούν στο κοντινό δάσος. Σκαρφαλώνουν στα δέντρα νά κόψουν καρπούς.

Άλίμονο ! Ξαφνικά φτάνει στ' αότια τους τό τρομαχτικό ούρλιαχτό τοῦ Νταμπούχ. Τοῦ τρελλοῦ Γοριλάνθρωπου.

Ταυτόχρονα άντηχεί και τό λυσσασμένο μουγγρητό μεγάλου θηριού.

Ο μεγαλύτερος γίγαντας σκαρφαλώνει στα κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου πού βρίσκεται. Φτάνει ψηλά στην κορφή. Ψάχνει μέ τά μάτια τή γύρω περιοχή.

Καί νά : Σ' ένα κοντινό σημείο βλέπει νά διαδραματίζεται φοβερή σκηνή !

Ο Νταμπούχ βρίσκεται σε τρομερή κρίση τής τρέλλας του. Έχει πιαστεί και παλεύει μ' έναν τεράστιο και τρομαχτικό ρικόκερω. Μοιάζει μέ ζωντανό θωρακισμένο τάνκ.

Ο μανιασμένος Άνθρωπογορίλας έχει πηδήσει πάνω στη ράχη τοῦ θηριού. Μέ τό χοντρό ροζάριοκο ρόπαλο τό χτυπάει άφάνταστα δυνατά στο κεφάλι !

Ο Ρινόκερος βγάζει σπαρχατικά βογγητά. Στριφογυρί-

ζει μ' απόγνωση στη θέση που βρίσκεται. Τινάζει με λύσσα το κεφάλι και το κορμί του. Ζητάει με κάθε τρόπο να ξεφορτωθεί τον τρομερό καβαλάρη.

Ο Νταμπούχ έχει κολλήσει σαν στρείδι πάνω του. Έξακολουθεί να τον χτυπάει με υπέρανθρωπη όρμη και δύναμη.

Τα μεγάλα μαύρα και θανατερά κέρατα του θηριού βρίσκονται σ' άχρηστία. Είναι αδύνατο να χτυπήσουν το Γοριλάνθρωπο εκεί που βρίσκεται.

Μά ούτε κι' ο Νταμπούχ με τα τρομαχτικά του χτυπήματα καταφέρνει να δαμάσει τον τεράστιο ρινόκερω. Το κόκαλο του κρανίου του αντέχει, λες κι' είναι καμμένο από χοντρό βαμμένο άσφαλι!

Έτσι η τραγική μονομαχία συνεχίζεται.

Ο Γκαούρ ανησυχεί για τη ζωή του Γοριλάνθρωπου. Φοβάται πώς στο τέλος, το θηριό θα βγει νικήτης.

Αμέσως κατεβαίνει απ' το δέντρο. Το ίδιο κάνουν κι' ο Κραγιαμπού κι' οι γυναίκες. Όλοι μαζί τρέχουν προς το μέρος που γίνεται το κακό. Κρύβονται πίσω από μεγάλο και πυκνό θάμνο. Με μάτια διάπλατ' ανοιγμένα από φρίκη κι' αγωνία παρακολουθούν την τρομαχτική σύγκρουση των γιγάντων!

Η Χούχου λυπάται τον Γοριλάνθρωπο. Ψιθυρίζει με συμπογία:

— Καλέ θα σκοτωθεί το χρυσό μου! Κι' είναι ανύπαντρο

παλικάρακι που κακοψόφο νάχει! Με συγχωρείται κι' όλας!

Ο Ρινόκερος βλέπει πώς τίποτα δεν κάνει με το να τινάζεται και να στριφογυρίζει. Ο αντίπαλος δεν δείχνει καμιά διάθεση να ξεκολλήσει απ' τη ράχη του. Ύστερα κι' τα χτυπήματα του ροπάλου του αρχίζουν να ζαλίζουν το θηριό. Καταλαβαίνει πώς δεν θα μπορέσει για πολύ ακόμα ν' ανθέξει!

Και νύ: Το θωρακισμένο τετράποδο, παίρνει μ' απόφαση της απελπισίας:

Πέφτει ξαφνικά κάτω. Κυλιέται στο γρασίδι. Όπως ένα γουρούνι στη λάσπη!

Το τέχνασμα του θηριού πετυχαίνει. Ο Γοριλάνθρωπος ξεφεύγει απ' τη ράχη του. Τιζεται μακριά.

Ο ποιηρός Ρινόκερος πετιέται όρθός. Ύποχωρεί λίγα βήματα. Μουγγρίζει με λύσσα. Απ' τ' άπαισιο στόμα του βγαίνουν άσπροι άφροί.

Γρήγορα παίρνει κατεύθυνση προς τον Νταμπούχ. Με σκυμένο κεφάλι χύνεται πάνω του. Θά τον χτυπήσει με το φοβερό μαύρο κέρατο. Θά τον κτυπήσει πέρα για πέρα...

Όμως όχι. Ο Γοριλάνθρωπος μ' άφάνταστα γρήγορη κίνηση τινάζεται όρθός.

Η στιγμή είναι τραγική! Το θανατερό κέρατο του θηριού βρίσκεται τώρα πολύ· πολύ κοντά. Μόλις σ' ένα μέτρο απόσταση απ' την τριχωτή κοιλιά του.

Στόν Νταμπούχ δέν λειτουργεί ούτε σκέψη, ούτε λογική

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο θρονιάζεται ἀγέρως πά-
νω στὴν ὀλίχουσα ὑψὸς τῆς πεντίμορφης Γοργόνας.

Μονάχα τὸ αἶσθημα τῆς αὐ-
τοσυνηρήσεως.

Κυτιᾶξετε: Ταυτόχρονα σχε-
δὸν κάνει ὑπεράνθρωπο πῆδη-
μα πρὸς τὰ ἐπάνω.

Αὐτὸ ἦτανε! Ὁ Ρινόκερος
πε νῆαι μὲ ταχύτητα βολίδας
κάτω ἀπ' τὰ ποδάρια του.
Οὐδε τὸν ἀγγίζει καν'!

Τὸ θωρακισμένο θηριό, τυ-
φλωμένο ἀπ' τὴ λύσσα του
καὶ μὲ τὴν καταπληχτικὴ ὀρμὴ
ποῦχει, χτυπάει στὸ χοντρὸ
κορμὸ θεόρατου δέντρου. Τὸ
σκληρὸ σουβλερὸ του κέρατο
σφηνώνεται ἐλόκληρο μέσα
στὸ ξύλο. Ὁ Ρινόκερος ἔχει
πιαστεῖ σὺν αὐτῇ παγίδα.

Ὁ Γοριλάνθρωπος σηκώνει

μιὰ μεγάλη πέτρα. Βαριὰ ὅσο
ἓνας ἄνθρωπος Τραβάει κατὰ
τὸ μέρος τοῦ σκλαβωμένου θε-
ριοῦ. Θὰ τὴν πετάξει στὸ κε-
φάλι του. Θὰ τὸ σκοτώσει.

Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ, κρυμ-
μένος καθὼς εἶναι, ἀνασα-
λεύει. Κάνει νὰ πεταχτεῖ ὀρθός.
Νὰ τρέξει κοντὰ σι' ἀντιπρά-
σπιστο ζῶο. Νὰ τὸ σώσει ἀπ'
τὸ βέβαιο χαμό.

Ὅμως δὲν προφταίνει. Τὴν
ἴδια στιγμή τὸ θηριό κάνει
μιὰ φοβερὴ κι' ἀπεγνωσμένη
προσπάθεια. Κουνάει τὸ κεφάλι
του μ' ἀφάνταστη δύναμη
δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ὁ κορ-
μὸς τοῦ δέντρου τρίζει ἀπαί-
σια. Οἱ ξυλένιες σάρκες του

οχίζονται. Τό τρομαχτικό κέρατο ξεκολάει ανέπαφο. Μονάχα στο δέντρο χάσκει μία μεγάλη ανοιχτή πληγή!

Στό μεταξὺ ἔχει φτάσει κοντὸ κι' ὁ Νταμπούχ. Πετάει μὲ λύσσα καὶ μανία τὴν πέτρα του...

«Ὡμως εἶναι ἀργά. Ὁ ρινόκερος ἔχει λευτερώσει πιά τὸ κεφάλι του. Μ' ἓνα σβέλο τίναγμα, βρίσκεται τρία βήματα μακριά...

Καὶ νά: Ἡ πέτρα χτυπάει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Μὲ τὴν ἴδια καὶ μεγαλύτερη φόρα ξαναγυρίζει πίσω χτυπάει στ' ἀριστερὸ πόδι τὸ Γοριλάνθρωπο.

Ὁ ἄμειρος Νταμπούχ τινάζεται ψηλά ἀπ' τὸν πόνο. «Ὁμως στιγμή δὲν χάνει τὸ κουράγιο του.

Τὸ θεριὸ χυμάει τώρα γιὰ δευτέρη φορά πρὸς τὸ μέρος του. Πιὸ μανιασμένο ἀπὸ πρὶν.

Ὁ τρομέρὸς Ἀνθρωπογορίλας παραμερίζει σβέλτος. Καὶ καθὼς ὁ Ρινόκερος περνάει πλάϊ, μ' ἓνα ξαφνικὸ σάλτο βρίσκεται καβάλλα πάλι στὴ ράχη του. Ἀρπάζεται ἀπ' τὸ μεγάλο σουβλερό του κέρατο.

Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζεϊν, ὁ Κραγιάσμπο κι' ἡ Πυγμαία, παρακολουθοῦν μὲ φρίκη καὶ δέος τὴν ἀτέλειωτη μονομαχία.

Ὁ Γιαούρ ἔχει χάσει τὴν ὑπομονή. Ἡ καρδιά του σπαράζει νὰ βλέπει τὸ φοβερὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Κάθε τόσο κάνει νὰ σηκωθεί. Νὰ τρέξει νὰ χωρίσει τοὺς δυὸ ἀντίπαλους.

Δὲν τὰ καταφέρνει ὁμως.

Ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζεϊν τὸν κρατᾶνε γερὰ ἀπ' τ' αἰσάλενια μελαψὰ μπράτσα. Δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ κινδυνέψει ἄσκοπα.

Ἡ Χουχού στεναχωριέται: — Καλὲ ἀφήστε τὸν νὰ κάνει τὸ κέφι του! Μπὰ σὲ καὶ λό σας! Καὶ νὰ σκοτωθεῖ, τί μ' αὐτό; Παντρεμένος ἄνθρωπος εἶναι... Πφ.. Σπουδαία τὰ λάχανα, μὲ συγχωρεῖτε κι-δὺλας!

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ!

Τὸ θωρακισμένο θεριὸ εἶς νοιώθει πάνω στὴ ράχη του τὸν Νταμπούχ, τόσο φρενιάζει περισσότερο. Ἀρχίζει πάλι νὰ στριφογυρίζει. Νὰ τινάζεται δεξιά κι' ἀριστερά. Ν' ἀνεβοκατεβάζει τὸ τεράστιο κεφάλι του.

Καὶ πάλι τίποτα δὲν καταφέρνει.

Ὁ Γοριλάνθρωπος χτυπάει τώρα μὲ τίς φτέρνες του τὴν κοιλιά τοῦ θεριοῦ. Τὰ χτυπήματα εἶναι ἀφάνταστα δυνατά. Τὰ σπλάχνα τοῦ Ρινόκερου ἀνοκατώνονται. Βογγαίει σπαραχτικά. Φαίνεται πὺς πονάει πολὺ.

Ἔτσι, πονηρὸ ζῶο καθὼς εἶναι, κάνει δευτέρου τέχνασμα γιὰ νὰ τὸν εφορτωθεῖ.

Παύει ἁμέσως νὰ τινάζεται καὶ νὰ χτυπιέται. Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητο. Μὲ τὰ μεγάλα θολὰ μάτια του ψάχνει τὴ γύρω περιοχὴ.

Καὶ νά: Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ξεχωρίζει ἓνα ἀπ' τ' ἀμέτρητα δέντρα ποὺ βρίσκονται γύρω. Ὁμως τὸ δέντρο αὐτὸ ἔχει κατὶ τὸ ἐξαιρετικὸ: Τὰ

πρώτα χοντρά κλαδιά του βρίσκονται πολύ χαμηλά. Μόλις τὸ θειριὸ θὰ μποροῦσε σκυφτὸ νὰ περάσει ἀπὸ κάτω...

Αὐτὸ ζητάει κι' ἐκεῖνο. Ἀμέσως χύνεται μ' ὀρμὴ πρὸς τὰ ἐκεῖ... Ὁ Ντάμπουχ δὲν καταλαβαίνει μὲ τὸ πρῶτο τί πρόκειται νὰ γίνει.

Ἀλίμονο! Τὸ μανιασμένο θειριὸ φτάνει στὰ χαμηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου. Μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ περνάει ἀπὸ κάτω... Ἡ ράχη τοῦ ξύνεται πάνω τους...

Ὁ Γοριλάνθρωπος τὴν τελευταία στιγμή συνέρχεται. Καταλαβαίνει τὸ κακὸ ποὺ πρόκειται νὰ πάθει. Κάνει σβέλτος νὰ γύρει πρὸς τὰ πίσω. Νὰ φυλαχτεῖ ἀπ' τὴν τραγικὴ του σύγκρουση μὲ τὰ χοντρά κλαδιά. Μὰ δὲν προφταίνει. Τὸ χτύπημα εἶναι τρομερό. Τινάζεται στὸν ἄερα. Πέφτει πέντε βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ δέντρο. Τὰ φαρδιά τριχωτὰ στήθεια τοῦ ἔχουν ματώσει. Οἱ ἀβάσταχτοι πόνοι τὸν κάνουν νὰ βογγάει σπαραχτικά.

Τὸ τεράστιο θειριὸ ξαναγυρίζει. Μὲ κατεβασμένο κεφάλι χύνεται ξανά νὰ τὸν χτυπήσει. Ὁ Γοριλάνθρωπος αὐτὴ τὴ φορά εἶναι χαμένος!

Ὁ Γκαούρ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ ἄλλο. Τινάζεται ἀπ' τὸ θάμνο ποῦναι κρυμμένος. Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα φτάνει μπροστὰ στὸ θειριὸ. Πέφτει κάτω. Ἀγκαλιάζει τὰ μπροστινὰ πόδια τοῦ...

Ὁ Ρινόκερος χάνει τὴν ἰσοροπία. Σωριάζεται βαρὺς στὸ παχὺ γρασίδι. Οὐρλιάζει ἀ-

παίσιά. Σπαράζει κάτω σὰν σφαγμένο γουρούνι!..

Ὅμως τοῦναι ἀδύνατο νὰ ξανασηκωθεῖ. Ὁ μελαψὸς γίγαντας κρατάει γερά τὰ δυὸ ποδάρια τοῦ. Τῷ χει κάνει ἀνίκανο πιά νὰ βλάψει...

Ξαφνικά, πέρα ἀπὸ τὸ θάμνο, ἀκούγονται τρομαγμένες φωνές:

— Μή! Μήη!

Ταυτόχρονα ξεπετάγονται ἀπ' ἐκεῖ ἡ Ταταμπού κι' ὁ Γιὸς τοῦ Ταρζάν. Χύνονται μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ πρὸς τὸ μέρος ποῦ βρίσκεται ὁ Γοριλάνθρωπος.

Μὰ δὲν προφταίνουν.

Ὁ Ντάμπουχ εἶχε στὸ μεταξὺ πεταχτεῖ ὀρθός. Ἀρπάξε ἀπὸ κάτω μιὰ ἄλλη μεγάλη βαριά πέτρα. Τὴν πετάει τώρα μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸ κεφάλι τοῦ σκλαβωμένου θειριοῦ. Τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια. Χάνεται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια τροπικὴ βλάστηση.

Ὁ ρινόκερος βγάζει βραχνὸ πονεμένο βογγητό. Πιάει νὰ σπαρταράει. Ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα!

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας παρατάει τὰ πόδια τοῦ. Πειέται ὀρθός. Στὸ μεταξὺ φτάνει κοντὰ κι' ἡ Τζέιν. Τραβάει τὸ μαχαίρι τῆς. Ζητάει ν' ἀποτελειώσει τὸ ἐτοιμοθάνατο θειριό.

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι. Τὴ συγκρατεῖ.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας διαμαρτύρεται.

— Ἐπὶ τέλους Γκαούρ! Τί

τό φιλας ; Σκότωσέ το νά ή-
συχάσουμε !

‘Ο ύπέρτοχος “Ελληνας άπο-
κρίνεται περήφανα :

— Κι’ ό Ταρζάν κι’ έγώ, δέν
βρισκόμαστε εδώ στη Ζούγκλα
γιά νά σκοτώνουμε θεριά κι’
άνθρώπους. Μά γιά νά προ-
στατεύουμε κι’ εκείνους κι’
αυτά !

Τήν ίδια στιγμή άκούγεται
πίσω άπ’ τό θάμνο ή φωνή
της Χουχού :

— Καλέ πστε μου, καλέ !
Τό ξεμπερδέψατε γιά νά βγώ
νά πάρω άέρα ;

«ΒΟΗΘΕΙΑ ! ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ !»

‘Ο Γκαούρ σκύβει τώρα πά-
νω στό λαβωμένο θεριό. Φρον-
τίζει, όσο μπορεί καλύτερα,
τήν πληγή τοῦ κεφαλιού του.
‘Η Ταταμπού φέρνει νερό
άπό μιá κοντινή πηγή. Πλέ-
νουν τά αίματα.

‘Η Χουχού μαζεῦει άπό γύ-
ρω θαυματοουργά βότανα. Τά
βάζει πάνω στη λαβωματιά.

Τό πονεμένο μουγγρητό τοῦ
ρινόκερου, σταματάει. Τό θε-
ριό δείχνει πώς άνακουφίζεται
άπ’ τούς πόνους. Τά μεγάλα
θολά μάτια του κυττάζουν μ’
άνειπωτή εὐγνωμοσύνη τόν με-
λαψό Γίγαντα. Τό σωτήρα
του.

Τέλος αρχίζει νά συνέρχε-
ται. Ξαναβρίσκει άργά τις χα-
μένες δυνάμεις. Σηκώνεται.
Στέκει σίγουρα στά πόδια του.
Σέ λίγο εἶναι έντελώς καλά.

Οί πέντε σύντροφοι τόν ά-
φήνουν. Γυρίζουν πίσω στά
δέντρα τους. Ξαναρχίζουν τό
μάζεμμα τών καρπών. ‘Ο ένας

βρίσκεται άρκετά μακριά άπ’
τόν άλλον.

Ξαφνικά, άπ’ τό δέντρο πού-
χει σκαρφλώσει ή Ταταμπ-
πού, άκούει, λίγο πιό πέρα,
πονεμένο γυναικείο βογγητό :

— ‘Ωχ ! ‘ωωωχχχ !

‘Η πανώρια κι’ άτρόμητη
‘Ελληνίδα πηδάει άπό κλαδι
σέ κλαδι. Σέ λίγες στιγμές
βρίσκεται κάτω. Τρέχει πρὸς
τό μέρος π’ άκουσε τή φωνή.
“Ομως ή περιοχή εἶναι ξερμη.
Κανένας δέν βρίσκεται εκεί.

Τήν ίδια στιγμή άκούει σέ
άλλη τόση άπόσταση τό ίδιο
βογγητό. Τρέχει άλαφιασμένη
κι’ ως εκεί... Τίποτα πάλι.

‘Η μελεψή γυναικεία αρχίζει
νά παραξενεύεται. Μουρμου-
ρίζει μέσ’ άπ’ τά δόντια :

— Περίεργο ! Κι’ όμως κά-
που εδώ θάπρεπε νά βρίσκεται
ή “Αγνωστη πού βογγάει...

Καί νά : Δέν προφταίνει νά
τελειώσει τά λόγια της. Σπα-
ραχτικό ξεφωνητό σχίζει ξα-
φνικά τόν άέρα :

Βοήθειααα !.. Βοήθειααα !..

‘Η φωνή έρχεται άπό μπρο-
στά πάλι. Μά αύτή τη φορά
άπό μεγαλύτερη άπόσταση
‘Η άτρόμητη ‘Ελληνίδα τρέχει
καί πρὸς τά εκεί...

‘Ο Γκαούρ, ό Κραγιαμπού,
ή Τζέϊν κι’ ή Χουχού, σκαρ-
φαλωμένοι πάνω οτά δέντρα
άκουνε τή σπαραχτική γυναι-
κεία φωνή πού ζητάει βοήθεια.
Νομίζουν πώς εἶναι ή Τατα-
μπού. Φαντάζονται πώς φοβε-
ρός κίνδυνος τήν άπειλεί.

Σβέλτοι σάν πίθηκοι κατε-
βαίνουν δλοι άπ’ τά θεόρατα

δέντρα. Τρέχουν να δουν τί συμβαίνει.

Ή λοχτάρα τους είναι τόση, πού δέν άκούβ πλώ τους κάποιο βαρύ ποδ-βολητό να τους άκολουθεί.

“Άς παρακολουθήσουμε πάλι την Ταταμπού...”

“Άλαφιασμένη φτάνει στο μέρος που θαρρεί πως άκουσε τη γυναικεία φωνή. Μά κι’ αυτή τη φορά δέν βλέπει κανένα. Τά ξεφωνητά άκούγονται όλο και πιο μακριά...”

“Ή μελαψή Γυναίκα τρέχει κι’ όλο τρέχει...”

“Επί τέλους! Φτάνει κάποτε ο’ ένα μικρό ξέφωτο. Ή άγνωστη που ζητούσε βοήθεια βρίσκεται’ εκεί. Είναι μια νέα μαύρη ίθαγενής. Βογγάει πεσμένη κάτω.

“Ή Ταταμπού σκύβει με συμπόνια πάνω της. Κάνει να την άνασηκώσει. Νά’ δει που είναι χτυπημένη.

Πού να προλάβει όμως ή άμοιρη!

Την ίδια στιγμή, άπ’ τους γύρω κορμούς των γιγαντώσων δέντρων, ξεπτάγονται καμιά σαρανταριά μαύροι Καννιβαλοι.

“Όλοι μαζί χύνονται πάνω στην Έλληνίδα. Την άρπάζουν στα γερά τους μπράτσα. Τή δένουν με χοντρά χορτόσχοινα.

Ταυτόχρονα, κι’ ένα άπαίσιο γέλιο άντηχεί:

— Χό, χό, χό! Χό, χό, χό!

Γιγαντώσμος μαύρος Άντρας παρουσιάζεται. Ή Ταταμπού τον άναγνώριζει:

— Σκύλε, Γιαχάμπα! Πάλι σάν δειλός κι’ άνανδρος φέρθηκες! Μά ξινοια σ’ ου: Θά τό πληρώσει άκριβά!...

“Ο τρομερός Φύλαρχος με τό μεγάλο κεφάλι, ζυγώνει χαμογελαστός. Σηκώνει τό χέρι του. Τής δίνει δυό δυνατά χτυπήματα στο πρόσωπο Καγλάζει ξανά:

— Χό, χό, χό! Μά έσύ όμορφούλα μου, θά τό πληρώσεις πιο άκριβά άκόμα! Χό, χό, χό!... Πρέπει να παραδεχτείς όμως πως είμαι έξυπνος. Πολύ πιο έξυπνος κι’ άπ’ τον Ταρζάν. Γι’ αυτό πρέπει να βασιλέψω στη Ζούγκλα!

“Ή Ταταμπού τον κυττάζει μ’ άφάνταστο μίσος. Μουγγρίζει με λύσσα:

— Πάψε τιποτένιε! Μοι κάνει κακό ν’ άκούω τη φωνή σου!

“Ο άπαίσιος Γιαχάμπα σηκώνει ξανά τό χέρι. Τής δίνει κι’ άλλα δυό φοβερά χτυπήματα στο πρόσωπο.

“Ή μύτη της άμοιρης Γυναίκας άνοίγει. Τό αίμα τρέχει ποτάμι. Τά δάχτυλα τοι Κακούργου άφήνουν μελανές γραμμές στα μαγουλά της. Γυρίζει άτάραχος στους μαύρους του. Διατάζει:

— Δυό τρεις από σάς να τρέξετε να μαζέψετε από τις κουφάλες των δέντρων τις γυναίκες. Αύτες πούβαλα να βογγάνε και να ζητάνε βοήθεια, για να ξεγελάσω την όμορφονεία! Χό, χό, χό!..

“Ή Ταταμπού έχει μανιάσει. Κάνει άπεγνωσμένες κινήσεις για να οπάσει τά δεσμά. Νά

ξεφύγει απ' τὰ χέρια τῶν Καννίβαλων.

Ὁ Γιαχάμπα γνέφει στοὺς ἀραπάδες νὰ τραβηχτοῦν. Ἔτσι καὶ γίνεται. Παρατάνε τὴ μελαψὴ γυναῖκα κάτω..

Ὁ κακοῦργος Φύλαρχος ζυγώνει ἀγριεμένος κοντά. Μ' ἕνα βούνευρο, ποῦχει στὴ ζωὴν του, ἀρχίζει νὰ τὴ χτυπάει ἀλύπητα.

Ἀλίμονο! Τὸ μελαψὸ κορμὶ τῆς γεμίζει ματωμένες αὐλα κιές!

Ἡ Ταταμποῦ πονάει ἀφάνταστα. Ὅμως κανένα βογγητὸ δὲν ξεφεύγει απ' τὰ χεῖλιά της. Ὑπομένει τὸ τραγικὸ μαρτύριο περήφανη σὰν Ἑλληνίδα!

Νὰ δῶς : Ξαφνικὰ τρομαχτικὴ κραυγὴ σχίζει τὸν ἀέρα :

— Ἀόοο!.. Ἀααόοοοοοοο!..

Οἱ μαῦροι Καννίβαλοι γυρίζουν τρομαγμένοι. Ὁ Γιαχάμπα οὐρλιάζει :

— Αὐτὸς ὁ σκύλος ὁ Γκαούρ εἶναι!.. Ἐτοιμαστεῖτε νὰ τὸν χτυπήσουμε!.. Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ ξεράσει μιὰ γιὰ πάντα τὴ βρωμερὴ του ψυχὴ!

Οἱ Ἀραπάδες τραβᾶνε τὶς χατζάρες τους. Παίρνουν θέση μάχης.

Λίγο πὺδ πέρα ὁ Γκαούρ, ὁ Κραγιαμποῦ κι' ἡ Τζεῖν ἐτοιμάζονται νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν.

Οἱ Καννίβαλοι εἶναι σαράντα. Αὐτοὶ μονάχα τρεῖς. Καταλαβαίνουν πόσο ἄνισος καὶ καταδικασμένος γι' αὐτοὺς θά'ναι ὁ ἀγώνας. Ὅμως γιὰ νὰ σώσουν τὴν Ταταμποῦ εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ θυσιάσουν καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμα.

Ἡ ἄμοιρη Χουχοῦ τρέμει οὐγκορμη πίσω τους. Κάθε τόσο ἀναστενάζει τρομαγμένα :

— Ἀχ, καλὲ μου, ἄχ!.. Γιὰ μένα τὸ κάνει ὅλ' αὐτὰ ὁ «Καρπουζκέφαλος». Ἐχει πέσει στὴν ἀγάπη μου κι' ἐγὼ δὲν τὸν θέλω! Εἶμαι τόσο σκληρά, π' ἀνάθεμά με!.. Ἡ «μουρλιωσύννη» μου δὲν ἔχει ὅρια! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλὰς!

Ταυτόχρονα σχεδόν, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει. Ἡ Πυγμαία γυρίζει πρώτη νὰ δεῖ τὰ μάτια τῆς γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη Ξεφωνίζει :

— Ἐρχεται καλὲ!.. Καλὲ ἔρχεται, σὰς λέω!..

ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ξαναγυρίζουμε, γιὰ λίγο πάλι, στὸ βυθὸ τῆς ἄγριας τροπικῆς θάλασσας.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα, βρίσκονται, ὅπως εἶδαμε, στ' ἀμπάρι τοῦ βουλιαγμένου Καραβιοῦ. Ἀνάμεσα στὸ χρυσάφι καὶ στὰ πτώματα!

Τὸ ἀπαίσιο βραχνὸ μουγγρητὸ ἀκούγεται γιὰ δευτέρη φορὰ :

— Οὐουου!.. Οὐουουου!..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ τραβᾶει τὸ πιστόλι. Πυροβολεῖ πρὸς τὸ σημεῖο π' ἀκούστηκε ἡ φωνὴ Καὶ τότε κατὶ ἀναπάντεχο γίνεται :

Ἀπὸ μιὰ γωνιά τοῦ μισοσκότεινου ἀμπαριοῦ, πίσω ἀπὸ κασσόνια, βαρέλια καὶ τσουβάλια, ξεπετάγεται τρομαχτικὸ μαῦρο φάντασμα. Τρικλύ-

ζει μεθυσμένο. Με μεγάλη δυσκολία καταφέρνει να κρατιέται στα πόδια του.

‘Ο Ταρζάν κι’ οί δυο Νέοι, τ’ άκοζνε κατάπληκτοι Μουρμουρίζει ψευδώς :

— Περικαλῶ, μάγκες ! Μη βαρείτε μπιστολιές, καθότι θά μου τρουπήσετε τη βαρέλα με τό κονιακάκι ! “Αν παρακούσετε τη διαταγάρα μου, θά σάς σφάξω... τροχάδην. ‘Αμέεε.

Είναι ὁ φοβερός καί τρομερός Ποκοπίκο. Τριγυρίζοντας κι’ αὐτός στο βυθό, είχε ἀνακαλύψει πρῶτος τὸ βουλιαγμένο καράβι.

Περίεργος, ὅπως πάντα, μὴ-κεμέσα νά κάνει ἐπιθεώρηση. “Ετσι, μαζί με τὸ χρυσάφι καί τὰ πτώματα, ἀνακάλυψε στ’ ἀμπάρι κι’ ἓνα μεγάλο βαρέλι με κονιάκ.

“Ας τὸν ἀφήσουμε ὅμως καλύτερα νά τὰ διηγηθεῖ ὁ ἴδιος :

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, μόλις κατέρχομαι ἐπὶ τοῦ ἀμπάρεως, γλέπω μάτσα τοὺς πινιγμένους. — «Γειά σας λεβέντες», τοὺς λέω. Τσιμουδιά οἱ μάγκες. Παρασταίνουνε τὰ βουλωμένα λαρύγκια ! Θυμῶνω τὸ λοιπόν κι’ ἐλόγου μου καί τοὺς ἀποκρίνομαι : — «Σκαμὸς μικροβιάρες, καθότι πολλὰ μοῦ τάπατε ! Μὰ ἔχετε χάρη πού τυγχάνετε πινιγμένοι ! “Αλλοιῶς θά σάς θέριζα τὰ «κεφαλοκότσανα» (*) στὸ πὶ καὶ φού !»

(*) Τὰ κοτσάνια τῶν κεφαλιῶν. Τὺς λαίμους δηλαδὴ.

*Ακολουθῶς, ἀδερφέ μου, πiroχωρῶ εἰς τὸν διάδρομον καὶ φτάνω κάτωθι τῆς βαρέλας. Ἀγκαλιάζω διὰ τῶν χειλάρων μου τὴν κανουλάραν καὶ ρουφῶ κονιάκι μέχρι τρίτη παρουσία.

‘Ο Ταρζάν κι’ ὁ Κεραυνὸς ἔχουν πάψει νά τὸν προσέχουν. Ψάχνουν νά βροῦν πῶς θά μπορέσουν νά βγάλουν πάνω στὴ στεριά τὸ χρυσὸ θησαυρό.

Τύφλα στὸ μεθύσι ὁ Ποκοπίκο, νομίζει πῶς εἶναι ὥρα νά κάνει ἐξομολόγηση τῆς ἀγάπης του στὴ Θύελλα. Γονατίζει μπροστὰ τῆς. Μὲ τ’ ἀριστερό χέρι κρατᾷ τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας. Τὸ δεξιὸ τὸ βάζει στὴ θέση τῆς καρδιάς του. Ἀρχίζει :

— Χαριτόβραστον Νεάνις ! Τὰ μαλλιά σου εἶναι ὀλόμαυρα ὥσπερ τὸ χρυσάφι ! Τὰ μάτια σου εἶναι μεγάλα καὶ λαμπερά ὥσπερ τὰ καρεκλοπόδαρα ! Καὶ τὰ χεῖλη σου εἶναι σγουρά ὥσπερ... χαρουπόμελον ἔξτρα !

Στὸ μεταξύ ὁ Ταρζάν κι’ ὁ Κεραυνὸς ἔχουν πιάσει δουλειά. Φορτώνονται ὅσα κομμάτια χρυσοῦ μποροῦν νά σηκώσουν. Ἀνεβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια. Βγαίνουν καὶ τ’ ἀφήνουν στὴν ἐρημικὴ παραλία.

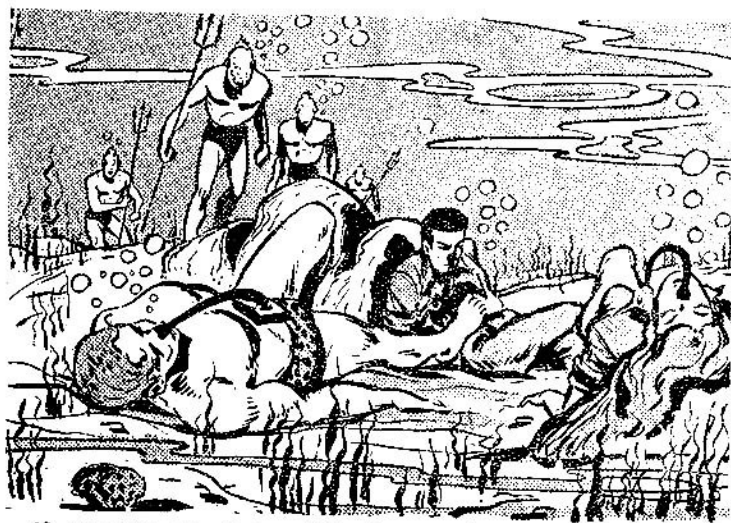
Τὸ ἴδιο κάνει κι’ ἡ Θύελλα. Κι’ οἱ τρεῖς σὰν μυρμήγκια πηγαινοέρχονται κουβαλώντας τὸν ἀτίμητο θησαυρό.

‘Ο Ποκοπίκο, οὔτε στὰ πόδια του νά σταθεῖ δὲν μπορεῖ.

Σ’ ἓνα ἀπ’ τὰ δρομολόγια, ἡ ὁμορφὴ Κόρη τοῦ Ταρζάν,

Ο μελαφός Έλληνας Γκακορ κι' η συντρόφισσά του, πα-
λεύουν με τον γιγαντόσκιμο Άστακό του βυθού.

Οι Φαρανθρώποι για πολλή ώρα κοιτάζουν παραξενεμένοι
τους τρεις νεκρούς συντρόφους . . .

‘Ο Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Θύελλα ἀντικρῶζουσι στὸ δουθὸ
 ἓνα μεγάλο βουλιαγμένο ιστιοφόρο . . .

‘Ο Ρινόκερως χύνεται μανιασμένος πῶρα στὸν ἀπαίσιον Γιαχά-
 πα καὶ στοὺς ἀραπάδες του. Ἐκεῖνοι τὸ δάξουν στὰ πόδια
 τρομαγμένοι.

τόν αρπάζει απ' τὸ πόδι. Τὸν ἀνεβάζει ἐπάνω. Τὸν πετάει σάν ψόφιο χταπόδι σ' ἓνα βραχάκι.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἀποιελειώνει τὴν ἐρωτική του ἐξομολόγηση :

— Τὰ μαργαριταρένια σου δόντια, πίπτουν ἐπὶ τῶν ὤμων σου ὥσπερ βροχὴ ἀπὸ χρυσῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὁλέ! Διὰ ταῦτα λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σέ προσλάβω εἰς τόν... γυναικωνίτην τῆς καρδιάς μου, διστις...

Μὰ πρὶν τελειώσει τὰ λόγια του, τὸν παίρνει ὁ ὕπνος. Ροχαλίζει σάν πριγιόνι !

Οἱ τρεῖς Σύντροφοι συνεχίζουν γιὰ πολλὴ ὥρα τ' ἀτέλειωτο αὐτὸ ἀνεβοκατέβασμα. Ἐχουν γίνει πτώματα στὴν κούραση.

Καὶ νὰ : Ἡ τύχη θέλει νὰ τοὺς παίξει ἓνα ἀκόμα τραγικὸ παιχνίδι :

Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ βγαίνουν στὴ στεριά, ἀφάντασθι ἔκπληξη τοὺς περιμένει.

Ὁ μεγάλος σωρὸς τ' ἀστραφτεροῦ χρυσαφιοῦ ἔχει ἐξαφανιστεῖ. Μαζί του κι' ὁ κοιμισμένος Ποκοπίκο.

Ὁ Ταρζάν κι' οἱ δυὸ Νέοι κυττάζονται χαμένα. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσουν τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστήριον !

Ψάχνουν ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Ξελαρυγκιάζονται νὰ φωνάζουν τὸ Νάνο.

Τίποτα δὲν βρίσκουν. Καμμιὰ ἀπόκριση δὲν παίρνουν.

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει πιά νὰ νυχτώνει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα ξαπλώνουν θλιμμένοι στὴν ἀμμουδιά. Ἐκεῖ ποὺ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα σῶριαζαν τὶς ἀτίμητες χρυσῆς πλάκες τους.

Ἔτσι, ἀφάνταστα κουρασμένοι καθὼς εἶναι, πέφτουν γρήγορα σὲ βαθὺ ὕπνο. Σάν λήθαργο.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Τὴν ἴδια στιγμὴ, σὲ λίγα χιλιόμετρα ἀπόσταση, ἄλλα παρὰ ξένα γεγονότα διαδραματίζονται.

Ἀκρῆ—ἄκρῃ στὴ θάλασσα καὶ πάνω σὲ πράσινα χορταριασμένα βράχια, ὑψώνεται περὶ ἄφαντος ἓνας τεράστιος παλιὸς Πύργος. Εἶναι χτισμένος μὲ μεγάλες τετράγωνες μαῦρες πέτρες. Οἱ πόρτες τοῦ πολὺ ψηλῆς καὶ φαρδεῖς. Ἦ ἀμέτρητα παράθυρά του τὸ ἴδιο.

Εἶναι ὁ Πύργος μιᾶς φοβερῆς φυλῆς Γιγάντων ! Φτάνει μονάχα νὰ τοὺς ἀντικρῦσει κανεὶς, γιὰ νὰ νοιώσει τὸ αἷμα νὰ παγώνει στὶς φλέβες του.

Τὰ κορμιὰ τους εἶναι ψηλά ὡς δέκα ὀργιές. Τὰ κεφάλια τους τεράστια. Καὶ τὰ μπράτσα τους χοντρά σάν τοὺς κορμούς θεοράτων δέντρων !

Ἡ δύναμή τους εἶναι ἀπίστευτη, Τρομαχτική !

Μποροῦν μὲ τὰ χέρια νὰ ξεριζώνουν βράχια. Νὰ τὰ πετάνε ἑκατὸ ὀργιές μακριά. Σάν νάναι μικρὰ βοτσαλάκια.

Μποροῦν ἀκόμα νὰ ξεριζώνουν γιγαντώσῳμα δένδρα. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ θὰ ξερ-

ρίζωναν μαρούλια από ποτισμένο λαχανόκηπο !..

Τὴν τροφή τους τὴν ἀναζητοῦν στὴ θάλασσα. Ψαρεύουν, μὲ πρωτόγονα μέσα, τεράστια κήτη, κι' ἄλλα τρομερά θαλάσσια θηρία καὶ τέρατα. Ἀνάβουν ἔξω στὰ βράχια μελες φωτιές. Τὰ ψήνουν καὶ τὰ τρῶνε !..

Μὲ τὴ φαντασία μας ὥς περάσουμε τώρα κι' ἐμεῖς τὴν ψηλὴ καὶ φαρδεῖα πύργου. Ἄς βρεθοῦμε γιὰ λίγο στὸ ἐσωτερικὸ του.

Μέσα σὲ μιὰ τεράστια αἰθουσα, εἶναι μαζεμένοι ὅλοι οἱ Γίγαντες τῆς φυλῆς τῶν «Σάγια Κρού» (*)

Καὶ νὰ σ' ἑναν ἀφάνταστα μεγάλο θρόνο, βρίσκεται ξαπλωμένος ἀγέρωχα ὁ φοβερός καὶ τρομερός Βασιλεὺς τους. Ὁ παντοδύναμος Χαβουραγκουτάρ !

Πλάϊ στὸν τεράστιο θρόνο του δεξιὰ κι' ἀριστερά, βρίσκονται δυὸ μεγάλοι σῶροι ἀπὸ τετράγωνες κι' ἀστραφτερές πλάκες χρυσοῦ. Εἶναι οἱ ἴδιες αὐτὲς ποὺ ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνός, κι' ἡ Θύελλα εἶχαν ἀνεβάσει ἀπ' τὸ βουλιαγμένο Καραβί...

Οἱ Γίγαντες ἔχουν γονατίσει μὲ σεβασμὸ μπροστά στὸν Ἀρχοντὰ τους.

Ἐκεῖνος κλείνει σὲ μιὰ στιγμή τὰ μάτια. Στέκει ἀκίνητος σὰν νὰ ὀραματίζεται...

(*) «Σάγια Κρού» στὴ γλῶσσα τους θὰ πεῖ «ἄνθρωπόδυνα». Δηλαδή ἄνθρωποι μεγάλοι καὶ ψηλοὶ σὰν βουνά.

Τέλος τὰ ξανανοίγει. Μουρμουρίζει βαριὰ :

—Στὴν παραλία ποὺ βρήκατε τὸ χρυσάφι, βλέπω τρεῖς ξένους κι' ἀγνωστους ἀνθρώπους : Δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ Γυναίκα !..

Προσθέτει σοβαρὰ κι' ἐπίσημα :

—Ἐγώ, ὁ Ἀρχοντας Χαβουραγκουτάρ, σὰς διατάζω νὰ μοῦ τοὺς φέρετε ἀμέσως ἔδω !..

Τρεῖς ἀπ' τοὺς γίγαντες σηκώνονται. Κάνουν βαθεῖα ὑπόκλιση στὸν δυσθεόρατο Ἀρχοντὰ τους. Φεύγουν βιαστικοὶ νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ του ...

Ὁ τρομερός Χαβουραγκουτάρ τοὺς φωνάζει ἄγρια :

—Ἄν δὲν μοῦ τοὺς φέρετε ζωντανούς, θὰ σὰς θερίσω τὰ κεφάλια !

Οἱ Γίγαντες ἀνοίγουν τὰ τεράστια κανιά τους. Τρέχουν σὰν τὸν ἄνεμο..

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν ἐκεῖ στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνός καὶ ἡ Θύελλα, κοιμούνται, ὅπως βλέπουμε, βαθιά ἡ κούραση κι' ἡ θλίψη τοὺς ἔχουν νάρκωση.

Κάθε Γίγαντας ἀρπάζει ἀνάλαφρα στὴν ἀγκαλιά τοῦ κι' ἀπὸ ἑναν. Ξανανοίγουν τ' ἀνοικνόμενα ποδάρια τους. Παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸν Πύργο ! Φτάνουν ἐκεῖ. Ἀφήνουν τοὺς δυὸ ἄνδρες καὶ τὴ Γυναίκα μπροστά στὸ μεγαλόπρεπο θρόνο τοῦ Βασιλεῖ τῶν Γιγάντων.

Μὰ τί παράξενο ! Κανέναν τους δέν ἔχει ξυπνήσει. Κι' οἱ τρεῖς κοιμούνται ἀκόμα βαθιά σάν πεθαμένοι ! Τόση εἶναι ἡ κόρασή τους.

Ὁ τρομερός Χαβουραγκα-τούρα τοὺς κυττάζει γιὰ λίγες στιγμές ἀγέρωχα. Τέλος δια-τάζει :

—Καταβρέχτε τους !

Δυὸ τρεῖς ἀπ' τοὺς Γίγαντες φέρνουν τεράστιους κάδους μὲ κρύο νερό. Τοὺς ἀδειάζουν πάνω στοὺς κοιμισμένους συν-τρόφους.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κερρυνός κι' ἡ Θύελλα ξυπνᾶν ξαφνιασμέ-νοι. Ἀνοίγουν τὰ μάτια. Πε-τάγονται ὀρθοί

Κυττάζουν μὲ φρίκη γύρω τοὺς γιγαντόσωμους "Ἄνδρες... Τέλος ἡ ματιά τους πέφτει στὸν τεράστιο θρόνο Καρφώ-νεται κατάπληκτη πάνω στὸν τρομερὸ βασιλιά Χαβουραγ-κουτάρα, Μ' ἕνα στόμα κι' οἱ τρεῖς ξεφωνίζουν :

ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Μὲ τὰ συνταρακτικὰ γεγο-νότα στὸν Πύργο τῆς φυλῆς τῶν Σάγια Κρού, ξεχάσαμε τὴ Ζούγκλα μας.

Θυμώσατε ;

Ἡ Ταταμποὺ ἔχει πέσει σκλάβα στὰ χέρια τοῦ τρομε-ροῦ Γιαχάμπα. Οἱ Ἀραπάδες του ἔχουν πάρει τώρα θέση μάχης. Ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμποὺ εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν.

Ξαφνικά, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει. Ἡ Χουχοὺ γυρίζει πρώτη νὰ δεῖ τί συμβαίνει. Τὰ μάτια της γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρί-

κη. Ξεφωνίζει σπαραχτικά :

— "Ἐρχεται κολέ !.. Καλέ ἔρχεται, σὰς λέω !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' οἱ δυὸ Γυναῖκες κυττάζουν ξα-φνιασμένοι. Ἕνας τεράστιος Ρινόκερος τρέχει μ' ἀφάντα-στη ὀρμὴ πρὸς τὰ πάνω τους. Οἱ τρεῖς Σύντροφοι παρὰ με-ρίζουν ἀνήσυχoi.

Καὶ νά : Τὸ γιγαντόσωμο θωρακισμένο θηρίο φτάνει ἀ-λαφιασμένο κοντά. Σταματᾷ ἀπότομα. Προτείνει τὴν τερά-στια μουσοῦδα τοῦ Γλύφει μ' εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια τοῦ Γκαούρ. Ἀμέσως κυττάζει ἄ-γρια τοὺς Ἀραπάδες πού βρί-σκονται ἀντίκρου. Μουγγρίζει μὲ λύσσα :

— Μοῦου... Μοῦουουου !.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας ρίχτει μιὰ ματιά στὸ κεφάλι τοῦ Ρινό-κερου. Βλέπει τὴ ματωμένη πληγὴ. Καταλαβαίνει πὼς εἶ-ναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποῦχαν σώσει ἀπ' τὸ θανατερό χτύπη-πημα τοῦ Γολιθάνθρωπου.

Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα. Τὸ θηρίο ἔρχεται νὰ τοὺς ἀντα-ποδώσει τὴν καλωσύνη πού τοῦκαναν. Νά τοὺς σώσει κι' αὐτὸ ἀπ' τοὺς ἀπαίσιους ὀν-τίπαλους.

"Εἶσι εἶναι, παιδιὰ μου ! Ἀνθρώπους ἀχάριστους. θὰ συναντήσετε στὴ ζωὴ Μὰ ζῶα ἀχάριστο, ποτέ !

Πρῶτος ὁ Γκαούρ πηδάει στὴ ράχη τοῦ ζωντανοῦ τάνκ. Δεύτερος καθαλλάει πίσω του ὁ Κραγιαμποὺ. Τρίτη ἡ Τζέϊν.

Ἡ Χουχοὺ χαϊδεύει τὴν οὐ-ρὰ τοῦ Ρινόκερου. Μουρμου-ρίζει :

— 'Αμ' γιά μένα ἤρθε τό:
χρυσό μου !.. Ξετρελλάθηκα
κι' αὐτό μέ τά κάλλη καί τήν
τσαχινιά μου ! Μὲ συγχωρεῖ-
τε κιόλας !

Τὸ τεράστιο θηριό ξεκινάει
μανιασμένο τώρα. Ὁρμάει
σάν τεράστιο ἄρμα μάχης πά-
νω στοὺς ἔχθρους.

Ἡ Χουχού ζητάει νά κα-
βαλλήσκει κι' αὐτὴ στὰ καπού-
λια του. Μὰ δὲν τὰ καταφέρ-
νει. Προφταίνει νά πιαστεῖ
μονάχα ἀπ' τὴν οὐρά του.
Παρασέρνεται κρεμμασμένη
ἀπ' αὐτήν !

Ὁ Γιαχάμπα κι' οἱ μαῦροι
του πετᾶνε τὰ κοντάρια τους
πάνω στὸ ζωντιανὸ σίφουνα
πού πλησιάζει.

Ὅμως ἡ ὁρμή τοῦ θηριοῦ
τοὺς τρομάζει ἀφάντοστα.
Παρατᾶνε τὴν Ταταμπού. Τρέ-
χουν σάν τρελλοὶ νά σωθοῦν.
Ὁ πανικός δίνει φτερά στὰ
ποδάρια τους...

Τὸ μπουλούκι τῶν Ἀραπά-
δων κόβει πρὸς τ' ἀριστερά.
Ὁ Γιαχάμπα ξεχωρίζει ἀπ'
τοὺς ἄλλους. Τρέχει μονάχος
πρὸς τὰ δεξιὰ...

Ὁ Γκαούρ τραβάει ἀπ' τὸ
κέρατο τὸ Ρινόκερω. Τοῦ δίνει
νά καταλάβει πὼς πρέπει νά
σταμανήσει. Νά γυρίσει πίσω.

Κοντὰ στὴ δεμένη μελαψή γυ-
ναίκα.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι πηδᾶνε
ἀπ' τὴ ράχη τοῦ τεράστιου
ζώου. Ἡ Πυγμαία παρατάει
τὴν οὐρά του. Σκάζει κάτω
σάν καρπούζι.

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγισμπού
ἔχουν σκύψει κιόλας πάνω στὸ
καταματωμένο κορμὶ τῆς Τα-
ταμπού. Κόβουν τὰ χορτόσχοι-
να πού τὴ δένουν.

Ἡ Χουχού, σάν γιάτρισσα
ποῦναι, ἐξετάζει τὶς πληγές
τῆς.

Ὁ Γκαούρ παρατάει ἐκεῖ
γιὰ φύλακά τους τὸ Ρινόκερω.
Φεύγει ἀμέσως. Τρέχει ὅσο
πιὸ γρήγορα μπορεῖ πρὸς τὰ
δεξιὰ. Θέλει νά φτάσει τὸν
κακοῦργο Γιαχάμπα. Νά τὸν
οπαράξει μὲ νύχια καὶ δόντια..
Πρῶτὴ φορὰ νοιώθει στὴν ψυ-
χή του τέτοιο θυμό. Τέτοιο
μῖσος.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙ' Ο ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΑΝ-
ΘΡΩΠΟΥΣ ΟΥΤΕ
ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΘΕΡΙΑ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τρέχει
σάν ἀστραπή. Ταυτόχρονα
βγάζει καί τὴν τρομαχτικὴ
κραυγὴ του :

— 'Αόοο !.. 'Αααόοοοοοο !..

«Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ» λάμπει καὶ θὰ λάμ-
πει πάντοτε σάν ΗΛΙΟΣ. Ὅσα ΛΥΧΝΑΡΙΑ κι' ἂν ἀνά-
ψουν γύρω του, κανένας δὲν θὰ τὰ προσέξει. Χαμένο πάει
τὸ λαδάκι ποὺ καίνε . . . ».

άζεται για να μπορέσει να σωθεί.

Και νά: 'Ο μελαψός γίγαντας, μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα, βρίσκεται τρεις όργιες μακριά απ' το θηρίο. Στο δεξί του χέρι, κρατάει πάντα σφιχτά το ρόπαλο,

Τό έρπετό περισσότερο μανιασμένο τώρα, άνοίγει τις τεράστιες τρομαχτικές μασσέλες του. Χύιεται να καταβροχθίσει τό θυμά που τοῦ ξέφυγε.

Στό μεταξύ ό Γιαχάμπα έχει βγει στήν δχθη Σίγουρος από κεί καγχάζει:

— Χό, χό, χό. Θά καλοπεράσεις τώρα στήν κοιλιά του Κροκόδειλου. Χό, χό, χό

Μά γρήγορα τ' άπαίσιο γέλιο κόβεται στο λαρύγκι του. Τά μάτια του γουρλώνουν από τρόμο. Άντικρύζει κάτι που κάνει τό αίμα τό παγώνει στίς φλέβες του.

Κυτιάζτε κι' έσεις:

Τό φοβερό θηρίο, μ' άνοιχτές τις τεράστιες μασσέλες του, ζητάει ν' άρπάξει τό μελαψό γίγαντα. Όμως ό Γκαούρ προφταίνει. Χώνει όρθό μέσα στο στόμα του τό κοντόχοντρο κλαδί.

Αυτό ήτανε. Τό μανιασμένο θηρίο μένει μ' άνοιχτά σαγόνια. Άδύνατο νά τό ξανακλείσει. Σπαρταράει σάν τρελλό μέσα στή λίμνη. Τά νερά τινάζονται δέκα όργιες ψηλά.

'Ο Γκαούρ είναι τώρα λεύτερος. Μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα ξαναβγαίνει στήν δχθη.

'Ο Γιαχάμπα στο μεταξύ

τῶχει βάλει στα πόδια.

'Ο άτρόμητος Έλληνας τόν κυνηγάει. Σέ λίγες στιγμές βρίσκεται κοντά του Τόν άρπάζει απ' τό λαιμό. Ούρλιάζει μέ λύσσα:

— Μαθρο σκυλί! Σέ γλύτωσα απ' τά δόντια του θηριοῦ για να σε σπαράξω μέ τά δικά μου. Έμπρός λοιπόν. Κάνε ό,τι μπορείς για να σώσεις τό βρωμερό τομάρι σου!

'Ο κακοῦργος Φύλαρχος είναι πιό γιγαντώσωμος απ' τόν Γκαούρ. Όμως ή καρδιά του μοιάζει σάν νάνος μπροστά στήν καρδιά του ύπέροχου Έλληνα!

Δειλός, σάν τήν πιό δειλή γυνούκα, γονατίζει άμέσως τρέμοντας μπροστά στον τρομερόν αντίπαλο. Μέ φωνή κλαψιάρικη σάν του ζητιάνου μурμουριζει:

— Έλεος Γκαούρ!... Λυπήσουμε Γκαούρ!.. Χάρισέ μου, για μιá φορά ακόμα, τή ζωή. Ποτέ δέν θά σκεφτώ να ξανακάνω κοκό, ούτε σ' έσένα, ούτε στον Ταρζάν!

'Απ' τ' άπαίσια μάτια του κυλάνε βροχή τά δάκρυα.

'Ο μελαψός γίγαντας τόν κυτιάζει μέ οίκτο. Μέ άηδία. Νοιώθει άφάνταστη περιφρόνηση για τό συχαμερό σκυλήκι. Τοῦ λέει:

— Νόμιζα πώς ήσουν άντρος. Φοντάσθηκα πώς θά μονομαχοΐσες μαζί μου. Πώς θά ζητούσες να υπερσπισεις τόν έαυτό σου.. Μή φοβάσαι λοιπόν. Δέν θά λερώσω τά χέρια ρια μου σ' έναν δειλό κι' άνανδρο σάν καί σένα!...

Πρόσθέτει άμέσως:

—Ούτε ο Ταρζάν, ούτε κι' εγώ, είμαστε δολοφόνοι. 'Η καρδιά μας δέν βαστάει, ούτε τὰ θεριά της Ζούγκλας νά σκοτώσουμε!.. "Ομως γιά σένα έχω άλλη τιμωρία. 'Ακόμα πιό βαριά κι' άπ' τὸ θάνατο!.

'Ο τρομερός "Ελληνας τὸν σηκώνει άπ' τοὺς ώμους Τὸν στηλώνει ὀρθό. Τοῦ δίνει άμέσως μιὰ βάνουση σπρωξιά. Μουγγρίζει άγρια:

—'Εμπρός!... Γκρεμασάκισου σκύλε!

'Ο Γιαχάμπα προχωρεῖ ὑπάκουα...

Σάν περνούν άπ' τή λίμνη, βλέπουν τὸν κροκόδειλο βγαλμένο έξω στήν ὄχθη, Χαροπαλεύει καὶ χτυπιέται μὲ τ' ὀρθό ρόπαλο ανάμεσα στίς τεράστιες άνοιχτές μασσέλες του,

'Ο Γκαούρ σταματάει γιά λίγο. Κυττάζει τὸ καταδικασμένο θεριὸ μὲ συμπόνια. Κι' άμέσως κάνει κάτι φοβερό! Κάτι άπίστευτο!

Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στ' άριστερὰ τοῦ κροκόδειλου. Μὲ τὸ δεξιὸ πόδι πατάει τὸ κάτω του σαγόνι. Μὲ τ' άριστερὸ χέρι τραβάει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη τὸ ἐπάνω. 'Απ' τὸ λαρύγκι τοῦ θεριοῦ βγαίνει στριγγλιάρικο πονεμένο οὐρλιαχτό.

'Ο ὑπέροχος "Ελληνας καταφέρνει ν' άνοίξει λίγο περισσότερο τίς μασσέλες του. 'Αμέσως, μὲ τὸ δεξιὸ χέρι ἀρπάζει τὸ κοντόχοντρο κλαδί. Τὸ βγάζει μὲ μεγάλη δυσκολία. Τὸ πετάει πέρα...

'Ο Κροκόδειλος άνοιγοκλείνει μερικὲς φορές τὰ πονεμένα σαγόνια του. Σὰ νὰ μὴ πιστεῦει κι' ὁ ἴδιος πὼς λυτρώθηκε άπ' τὸν θανατερό κίνδυνο

Τέλος σηκώνει τὸ τεράστιο κεφάλι του. Κυττάζει γιά λίγο μ' εὐγνωμοσύνη τὸ σωτήρα. Γυρίζει. Προχωρεῖ άργά. Βυθίζεται στὰ θολὰ νερά τῆς μικρῆς λίμνης.

'Ο Γιαχάμπα στέκει σάν ὑπνωτισμένος. Τάχει χάσει μπροστά σὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ ὑπέροχου "Ελληνα.

'Ο Γκαούρ γυρίζει κοντὰ του. Τὸν κυττάει μὲ περιφρόνηση. Τοῦ λέει:

—Τιποτένιε!... 'Ο Κροκόδειλος εἶναι τὸ πιὸ σκληρὸ κι' άποίσιο θεριὸ τῆς Ζούγκλας. Κι' ὁμως ἔδειξε κάποια εὐγνωμοσύνη. Εἶδες πὼς δέν μὲ πείραξε μόλις ἔνοιωσε λεύτερες τίς τρομερὲς μασσέλες του. 'Ενῶ ἐσύ ζήτησες νά μὲ σκοτώσεις μὲ τὸ ρόπαλο, μόλις μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου σ' ἔσωσα άπ' τὰ δόντια του!.. Σκύλε!.. 'Αν εἶχες στὰ στήθεια σου καὶ καρδιά Κροκόδειλου άκόμα, θ' ἔσσουν πιὸ ἄνθρωπος άπ' ὅτι εἶσαι!

Μὲ δεύτερη βάνουση σπρωξιά, τὸν ὑποχρεώνει νά προχωρήσει...

'Ετσι σὲ λίγο τὸν φτάνουν κοντὰ στοὺς ὄλλους. 'Η πανώρια Ταταμποῦ ἔχει συνέλθει κάπως άπ' τὰ φοβερὰ κι' ἀπάνθρωπα χτυπήματα τοῦ Γιαχάμπα. "Ομως δέν ἔχει κουράγιο νά περπατήσει. Οὔτε κἀν νά σταθεῖ ὀρθή.

'Ο Ρινόκερος βρίσκεται πάντα κοντὰ τοὺς. "Ημερος σάν

βώδι τοῦ σταύλου.

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμποῦ συμβουλευοῦν τὸν Γκαούρ νὰ φορτώσει τὴν ἀνήμπορη συντροφισὰ του στὴ ράχη τοῦ θεριοῦ. Νὰ τὴ μεταφέρουν στὴ Σπηλιά τους.

Ὁ μελοψὸς γίγαντας χαμογελάει :

—Ὁχι. Γιατί νὰ κουράσουμε τὸ καλὸ ζῷο...

Δείχνει τὸ Γιαχάμπα πού τρέμει σύγκορμος ἀπ' τὸ φόβο του Συνεχίζει :

Ἀφοῦ ἔχουμ' ἐδῶ ἓνα «κτηνός» πού μπορεῖς καλύτερα νὰ κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά !...

Ταυτόχρονα, μὲ μιὰ τρίτη σπρωξιά, γκρεμοτσακίζει κάτω τὸν κακοῦργο Φύλαρχο. Τὸν διατάζει ἄγρια :

—Πέσε στὰ τέσσερα, μαῦρο γουρούνι. Μονάχα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δικαίωμα νὰ στέκουν ὀρθοί.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἀράπης ὑπακούει τραμαγμένος. Δίνει στὸ κορμὶ του στάση ὀριζόντια. Στηρίζεται στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια. Σὰν γάϊδαρος !

Ὁ θυλικὸς Ἕλληνας σηκώνει τὴν πονεμένη Ταταμπού, τὴν καθίζει στὴ ράχη του.

Στὸ μεταξὺ ἡ Χουχοῦ ἔχει κόψει ἓνα χοντρούτσικο κλαδί. Τὸ κάνει ραβδί. Ἀρχίζει νὰ

χτυπάει στὰ πσινα τὸ Γιαχάμπα :

—Βρὲ ντέεεε ! Ντέ, βρέεε !

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος ξεκινάει. Προχωρεῖ σὰν φορτωμένο μουλάρι. Μεγαλειότερον ἐξευτελισμὸ δὲν μπορούσε νὰ πάθει στὴ ζωὴ του.

Ἡ Τζέιν χαμογελάει. Ὁ Κραγιαμποῦ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

Ἄν ἔβλεπε τὸ Γιαχάμπα ὁ Ποκοπίκο—καλὴ του ὥρα ἐκεῖ πού βρίσκεται—θὰ ξεφώνιζε πανηγυρικά :

—Ἀμάν, ἀδερφέ μου ! Ἐσὺ εἶσαι ὁ πραγματικὸς... Ὑπεργάϊδαρος !

Ὅμως ὁ θυμὸς σ' ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες περνάει γρήγορα. Ὁ Γκαούρ λυγάζεται νὰ βλέπει τὸν ἐχθρό του σ' αὐτὸ τὸν ἐξευτελισμὸ. Σ' αὐτὴ τὴν κατάντια. Εἶναι ἔτοιμος νὰ συχωρέσει τὸ Γιαχάμπα. Νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Μὰ δὲν προφταίνει.

Τὰ ἴδια εὐγενικὰ συναισθήματα πλημμυρίζουν καὶ τὴν καρδιά τῆς ὑπέροχης Ταταμπού.

Καὶ νὰ : Παρ' ὅλο πού βρίσκειται σὲ κακὰ χάλια, κάνει μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ! Πηδάει ἀπ' τὴ ράχη τοῦ κα.

«Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» στένει καὶ θὰ στένει πάντοτε περὶφανός κι' ἀκλόνητος σὰν θεόρατος ΒΡΑΧΟΣ. Μὲ ὅσα ΧΑΛΙΚΑΚΙΑ κι' ἂν τὸν πετροβολήσουνε, τίποτα δὲν θὰ πάθει . . . ».

κούργου που τόσο την έκανε να υποφέρει.

Ταυτόχρονα φωνάζει στο Σύντροφό της :

— Δεν μπορώ. Γκαούρ. Δεν βαστάει η καρδιά μου. "Ανθρώπος είναι κι' αὐτός !

Ἡ Χουχού διαμαρτυρείται :

— Καλὲ τί ἄνθρωπος ; Αὐτός καλὲ εἶναι παντρεμένος ! Τούς παντρεμένους γι' ἄνθρώπους τοὺς λογαριάζεις ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Γιαχάμπα ἐξακολουθεῖ νὰ στηρίζεται στὰ τέσσερα. Τό θέαμα τοῦ παρουσιάζεται εἶναι κωμικοτραγικό. Ἀξιοθρήνητο !

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας μὲ δυὸ βήματα. φτάνει κοντά. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὴς μασχάλες. Τὸν στήνει ὀρθό. Τοῦ μιλάει ἥρεμα. Χωρὶς θυμό. Χωρὶς μῖσος :

— Πήγαινε στὸ καλὸ, δυστυχισμένε ἄνθρωπε. "Αν μπορέσεις νὰ συμμορφωθείς, τόσο τὸ καλὺτερο γιὰ σένα !

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος κάνει βαθιὰ ταπεινὴ μετάνοια. Ξεκινᾷ φοβισμένα. Χάνεται στὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς ἄγριας περιοχῆς

Ὅταν πιά νοιώθει πὼς βρίσκειται μακριὰ, τὰ μάτια του παίρνουν ἄγρια ἔκφραση. Τρίζει μὲ λύσσα τὰ μεγάλα κάτασπρα δόντια του. Μουγγρίζει :

— Ἐννοια σου σκύλε, Γκαούρ !. Θὰ πέσεις κάποτε κι' ἐσύ στὰ χέρια μου. . Καὶ τότε θὰ φερθῶ κι' ἐγώ, πὶὸ μεγαλόψυχος ἀπὸ σένα. Θὰ σοῦ δείξω πὼς δὲν εἶσαι μονάχα ἐσύ Ἀνθρώπος !.

Ἡ ἄθνατη καλωσύνη τοῦ Γκαούρ ἔχει κάνει πάλι τὸ θέαμα τῆς. Ὁ σκληρὸς κι' ἀπαίσιος Γιαχάμπα γίνηκε σὲ μιὰ στιγμή ἀννώριστος. Τὸ ὑπέροχο παράδειγμα τοῦ μελαψοῦ Γιγάντα, σκότωσε μέσα του τὸ δαίμονα τῆς κακίας καὶ τοῦ μίσους. Λαχταράει τώρα νὰ μοιάσει τοῦ ὑπέροχου Ἕλληνα. Νὰ γίνε κι' αὐτὸς Ἀνθρώπος !

Εἶθε ἡ μεταμόρφωσή του νὰ εἶναι παντοτεινὴ .. Μακάρι νὰ μὴ ξαναγίνει, ποτὲ πιά, ὁ ἀπάνθρωπος κακούργος ποὺ ἦτανε !

Ὁ Γκαούρ σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του τώρα τὴν ἀνήμερη μελαψὴ Γυναίκα. Ὅλοι μαζί, προχωροῦν γιὰ τὴ Σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ τεράστιος Ρινόκερος τοὺς ἀκολουθεῖ προστατευτικὰ μέχρις ἐκεῖ. Ὑστερα γυρίζει. Φεύγει ἀργά. Χάνεται πίσω ἀπ' τοὺς ἀμέτρητους κορμούς τῶν γιγαντώσων δέντρων.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΧΑΒΟΥΡΑΓΚΑΤΟΥΡΑ

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ τεράστιου. Μαύρου Πύργου

Ὁ φοβερὸς καὶ παντοδύναμος Βασιλιάς τῶν Γιγάντων, βρίσκεται ξαπλωμένος ἀγέρωχα σ' ἕναν ἀπέραντο μεγαλόπρεπο θρόνο.

Μπροστὰ του ἔχουν ἀφήσει βαθιὰ κοιμισμένους τὸν Ταρζάν, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα.

Ἡ πολὺωρη παραμονὴ τους στὸ βυθὸ τῆς τροπικῆς θάλασ-

σας... Τὸ τεχνιτὸ ὀξυγόνο π' ἀνέπνεαν ἀπ' τὶς συσκευές... Κι' ὁ μεγάλος κόπος ποῦκ' ἀνὰ βγάλουν στὴ στεριά τὸ χρυσάφι ἀπ' τὸ βουλιαγμένο κάρabi, τοὺς ἔχουν ρίξει σ' ἓναν βαθὺ κι' ἀτέλειωτο λήθαργο..

Ὁ Ἀρχοντας διατάζει νὰ τοὺς κατὰβρέξουν.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀνοίγουν ξαφνιασμένοι τὰ μάτια. Μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρίχνουν στὸ θρόνο, τὸν νομίζουν ἄδειον. Μὰ σὰν προσέχουν καλύτερα ἀντικρύζουν κατὰπληκτοὶ τὸν τρομερὸ Βασιλιά τῶν Γιγάντων. Μ' ἓνα στόμα κι' οἱ τρεῖς, ξεφωνίζουν :

— Ἐοὐ ; ἰ Ἐοὐ ἐδῶ ; ἰ

Ὁ φοβερός καὶ πανταδύναμος Χαβουραγκατοῦρα τοὺς κυττάζει ἄγρια. Ἀποκρίνεται μὲ θυμὸ :

— Πίσω μάγκες καὶ σὰς ἔφαγα !

Ἀμέσως μ' ἓνα πήδημα στέκει ὀρθὸς πάνω στὸν τεράστιο θρόνο Τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Βγάζει λόγο στοὺς ὑπηκόους του :

— Ἀξιότιμοι Γιγάντες ! Τοῦ λόγου μου, ὁ μεγαλειότατος Χαβουραγκατοῦρα, ἐκδίδω ταύτην τὴν στιγμήν, τὴν κάτωθι διαταγάν : Γουστάρω ὅπως τρεῖς ἐξ ὑμῶν, μεταφέρετε πάραυτα ἐπὶ τῆς Ζουγκλῆς τοὺς ἑναντι λεγόμενους, καθότι τὸ ὁποῖον, τὰ παιδάκια ταῦτα τυγχάνωσι παλαιοὶ μακαντάκηδες ! Ὁλέ ! Διὰ νὰ εἶμαι σίγουρος ὁμως, θὰ ἔλθω κι' ἐγὼ μαζί, καθότι φοβοῦμαι

μήπως καθ' ὁδὸν τοὺς... κολατίζετε !.. Οἱ ὑπόλοιποι μάγκες θὰ παραμείνουν ἐνταῦθα διὰ νὰ φυλάνε τὴ χρυσασφάρα μου !

Ἔτσι καὶ γίνεται. Τρεῖς ἀπ' τοὺς γίγαντες σκύβουν. Ὁ Ταρζάν θρονιάζεται στὴ ράχη τοῦ ἑνός. Ὁ Κεραυνὸς στοῦ ἄλλου Στὴ ράχη τοῦ τρίτου, ἡ Θύελλα.

Ὁ Ποκοπικό σκαρφαλώνει στὴν ἀγκαλιά τῆς Νέας. Δικηολογίεται :

— Τοῦ λόγου μου θὰ κάτσω ἐδῶ. Πρῶτον καθότι εἶναι πιὸ μαλακὰ, καὶ δεύτερον γιὰ νὰ σέ προσέχω νὰ μὴ... πέσεις !

Οἱ τρεῖς Γιγάντες σηκώνονται ὀρθοί. Βγαίνουν ἀπ' τὸν τεράστιο Μαῦρο Πύργο. Ξεκινᾶνε μὲ τὰ πόδια γιὰ τὴ Ζούγκλα...

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ξαπλωμένος ἀναπαυτικὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς κόρης τοῦ Ταρζάν, τῆς ἐξηγεῖ τὰ καθέκαστα :

— Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοῦλα μου ἄκου ν' ἀκούσεις : Τεῦ λόγου μου, ὅπως ξέρεις, τῶρα κόψει δίπλα στὸ βραχάκι. Ξαφνικὰ ξυπνάω ἐκ μιᾶς τεράστιας ποδάρας ἥτις μ' ἐπάτησε ὥσπερ κορπὸ. Ἀνοίγω, τὸ λοιπὸν, τὶς ματάρες μου καὶ τί νὰ δῶ : Ἐνα μπουλούκι γίγαντες παρετήρουν μετὰ λαχτερὸς τοὺς σωροὺς τοῦ χρυσάφους Τί τὸ τηρᾶτε ; τοὺς λέω δικό μου εἶναι. Ἐτύγχανα Βασιλεῦ, ἀλλὰ παραξηγήθηκα μετὰ τοῦ Λαοῦ μου κι' ἔφυγα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ περιβόητος Χαβουραγκατοῦρα, ὃν ἔχει ἀκουστὰ !,

«Τὸ λοιπόν, ἀδερφοῦλα μου, οἱ μάγκες εἶχαν ἔλλειψη βασιλείας. Γονατίζουν πάραυτα ἐμπροσθέν μου καὶ μέ προσκυνοῦν οἰκιοθελῶς. Κατόπιν φορπώνονται τὶς χρυσές πλάκες κι' ἐμένα, καὶ μᾶς φέρνουνε στὴν Πυργάρα τους! "Ετσι, γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, γίνωκα κι' αὐτοκράτορας!

Ἡ Θύελλα ποῦ τὸν ἀκούει, μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νὰ κρατάει τὰ γέλια της.

Οἱ τρεῖς Γίγαντες φτάνουν ἰκάποτε στὴ Ζούγκλα.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα, μὲ τὸ Νᾶνο, πηδοῦν ἀπ' τὶς ράχες τους.

Ὁ Ποκοπικό θέλει τώρα νὰ τοὺς ξεφορτωθεῖ τοὺς διατάζει :

—Τώρα μάγκες, γουστάρω νὰ παραβγεῖτε στὴν πιλάλα! Ὅστις φτάσει πρῶτος στὸν Πύργο, θὰ τὸν κάνω... ὑπάσπι-στέρα μου!

Οἱ γίγαντες εἶναι ἀφαντα-

στα κυτοί. Ἀμέσως τὸ βά-ζουν στὰ πόδια. Τρέχουν πρὸς τὸν Πύργο τους. Ὁ καθέας λαχταράει νὰ γίνεῖ ὑπάσπι-στὴς τοῦ παντοδυνάμου... Χα-βουραγκουτάρω.

Ὁ Ποκοπικό, ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Τοὺς φωνάζει :

—Στὸ καλὸ, παιδιά! Στὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὸ πεζοδρομιο.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα σηκώνουν στὰ χέρια τους τὸν τετραπέρατο Νᾶνο. Τὸν φιλᾶνε μ' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ σωτη-ρία τους.

Ὁ Ποκοπικό χομογελαί μὲ μετριοφροσύνη :

—Δὲν βαρεῖσαστε !... Ἐμεῖς οἱ Βασιλεῖδες, τὰ κάνουμε κάτι τέτοια !...

Ἀμέσως γυρίζει στὸν Ἀρ-χοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν ρω-τάει σοβαρὰ σοβαρά :

—Τοῦ λόγου μας δὲν θὰ φι-ληθοῦμε, κύριε... συνάδελφε !

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε ὅλοι τὸ «50» μὲ τὸν τίτλο :

"ΤΟ ΤΑΜ - ΤΑΜ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ,,

Συγκλονιστικὲς περιπέτειες τῶν

ΤΑΡΖΑΝ καὶ ΓΚΑΟΥΡ

Κομικοτραγικὰ ἐπεισόδια τοῦ **ΠΟΚΟΠΙΚΟ**
μὲ τὸν θρυλικὸ του

ΥΠΕΡΓΑΪΔΑΡΟ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο

"Κ - Υ - Σ - Ρ - Σ" ;

1) Θαλασσινές Περιπέτειες με άφάνταστη πλοκή, ένδια-
φέρον και συναρπαστικότητα.

2) Περιπέτειες σε καινούριες κι' άγνωστες παρθένες κι'
άγριες Ζοϋγκλες.

3) Άστυνομικό μυστήριο που θα κάνει τον αναγνώστη
νά μένει μ' άνοιχτό στόμα.

Αυτά όλα είναι ό

« Κ - Υ - Σ - Ρ - Σ »

— 'Η σκληρή, γεμάτη κινδύνους, ζωή μέσα σ' ένα
κουρσάρικο Καράβι.—'Η άδιάκοπη πάλη των Κουρσάρων
μέ τα στοιχεία της Φύσης και το Θάνατο,—Τά κατορθώμα-
τά τους μέσα σε Ζοϋγκλες, που ποτέ άλλοτε δέν είχε πα-
τήσει ανθρώπινο ποδάρι.—Νέα κι' άγνωστα τρομαχτικά θη-
ρία και τέρατα, που για πρώτη φορά θ' αντικρύσουν τά
μάτια σας.—Τό κυνήγι της Τύχης κάτω άπ' τις μαύρες
πτεροδuges του χάρου.

Αυτό θα πεί :

«Κ-Υ-Σ-Ρ-Σ»

Ε Π Ι Σ Η Σ :

Στό πρώτο τεύχος του «Κ-Υ-Σ-Ρ-Υ» σας περιμένει
και μια άκόμα μεγάλη

ΕΚ ΠΛΗΞΗ !

Αυτήν όμως θα τη μάθετε μόνον στις

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Και κάτι άλλο άκόμα :

Τό καινούριο τεύχος θα έκδοθει με νέα διεύθυνση. Θα
τό γράφει όμως πάντοτε ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Στό επόμενο τεύχος

Θά δημοσιευθοϋν τά ονόματα των έννέα νέων ήρώων του

«Κ-Υ-Σ-Ρ-Υ»

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ εχθροί :

Σήμερα τελειώνει κι’ η προ-
θεσμία για τις λύσεις στο αϊ-
νιγμα του Μπου Μπαχάν. ‘Ο
Μπου Μπαχάν ήταν ό Κράαυζ.
“Όσοι έχουν στείλει σωστές
λύσεις, μπορούν ν’ αγορά-
ζουν *μόνον άπ’ τό Γραφείο
μου* (‘Αγίου Μελετίου 93β) τόν
Α’ καί Β’ τόμο «Γκαούρ Ταρ-
ζάν» καί τόν Α’ τόμο «Ποκο-
πικό» μέ έκπτωση 50 τοίς έ-
κατό. Δηλαδή στή μισή τιμή.
“Όσοι θέλουν νά τόν λάβουν
ταχυδρομικά, πρέπει νά στέλ-
νουν καί 2.000 δραχμές για
γραμματόσημα.

Σέ όσους άπ’ τις ‘Επαρχίες
έλυσαν σωστά τó αϊνιγμα του
Μάξ Άρλαν, έστειλα για έν-
θύμιο άπό μιá κογκάρδα. “Ο-
σοι μένουν στήν ‘Αθήνα καί
στά Περίχωρα, μπορούν νά τις
παίρνουν άπό τó Γραφείο μου
(‘Αγίου Μελετίου 93β) είναι
όλες έτοιμες, μέσα σέ φακελ-
λάκια, μέ τó όνομα του κάθε
λύτου άπ’ έξω.

Οί περισσότεροι ήλθαν καί
τις πήραν. Οί άλλοι πρέπει
νά περάσουν σύντομα νά τις
παραλάβουν.

Μεγάλη έκπληξη θά δοκιμά-
σετε στις 14 ‘Οκτωβρίου. Θά
κυκλοφορήσει ένα καινούργιο
τεύχος που για πρώτη φορά
έμφανίζεται στήν ‘Ελλάδα.

“Όλοι οί φίλοι κι’ άναγνω-
στες μάς θά λάβουν ιδιόχειρη
έπιστολή μου, που θά τους

έξηγώ τά καθέκαστα.

Στις 14 ‘Οκτωβρίου όλα τά
‘Ελληνόπουλα του Κόσμου, θά
δοκιμάσουν τήν πιό χαρούμε-
νη έκπληξη τής ζωής τους.

Περιμένετε ‘Η 14η ‘Οκτω-
βρίου δέν θ’ άργήσει νά φτά-
σει.

Τά Παραμύθια θά έξακο-
λουθήσουν νά εκδίδωνται. Δυ-
στυχώς όμως, έπί του παρόν-
τος, είμαι πολύ άπασχολημέ-
νος μέ τήν έκδοση του και-
νούργιου τεύχους. Δέν εύκαι-
ρώ νά γράψω.

Γιά όσα Παραμύθια σας εί-
χα αγοράσει, έστειλα τά χρή-
ματα καί δημοσίευσα τά όνό-
ματα καί τους άριθμούς των
έπιταγών.

“Όταν θ’ αγοράσω κι’ άλλα
θά στείλω πάλι τά χρήματα
καί θά δημοσιεύσω τά όνόμα-
τα καί τους άριθμούς των έ-
πιταγών.

Πάντως *ξαναλέω για τελευ-
ταία φορά* σ’ εκείνα τά παι-
διά που δέν κατάλαβαν καλά
άκόμα : Μή τó νά δημοσιεύσω
πώς ένα Παραμύθι που μού-
στειλαν είναι καλό, δέν θά
πεί πώς τó αγοράσα κι’ όλας.

Μή μου γράφετε λοιπόν ά-
δικα καί μέ ρωτάτε για πράγ-
ματα που τόσες φορές έχω
γράψει κι’ έξηγήσει.

“Υστερα, γι’ αύτό τó ζήτημα
δέχομαι άπειλές άπό άνταγω-
νιστάς καί αντιμετωπίζω τó
ένδεχόμενο νά μπλέξω άδικα

πάλι με τὰ δικαστήρια... Δέν μπορείτε νά φανταστείτε τί τραβάω!

 Ἀμέτρητα γράμματα φτάνουν στο Γραφεῖο μου με λύσεις στο ἀίνιγμα τὰ «*Βαπτίσια τῆς Μαῖμουδς*». Οἱ πῶ πολλές εἶναι σωστές. Τήν πρώτη ἀπό τήν Ἀθήνα, πού θά τή δημοσιεύσω σ' ἓνα ἀπ' τὰ προσεχῆ τεύχη, τήν ἔστειλε ἕνα ἐξαιρετικό παιδί, πού εἶναι κι' ἀπό τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ μικροῦ Περιοδικοῦ μας: ὁ *Κωστάκης Ἰωαννίδης*. Ἐπίσης ἄρχισαν νά φτάνουν σωστές λύσεις με τόν τίτλο τοῦ καινούριου συναρπαστικοῦ τεύχους μας.

 Καί τώρα ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ γράμματα.

Δ. Ἀδαμόπουλον. Με μεγάλη χαρά θέλω κι' ἐγώ νά σέ γνωρίσω, παιδί μου. Ἐράσσε, ὅποτε σοῦ εἶναι εὐκολο ἀπ' τὸ Γραφεῖο μου. Γράφω ἐδῶ συνέχεια ἀπό τὸ πρωτὶ μέχρι τό... πρωτὶ.

Εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τήν καρδιά τοὺς πάρα κάτω καλοὺς μου φίλους γιά τὰ εὐγενικά τους γράμματα: Κ. Καλημέρης, Μ. Μαστρογιάννης (Ναί, παιδί μου. Οἱ στίχοι σέ περισσότερους ἀπὸ 500 φωνογραφικοὺς δίσκους εἶναι δικοί μου. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς συμπεριλαμβάνονται κι' οἱ μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τῶν τελευταίων ἐτῶν). Ι. Ἀγγελίδης, Δ. Ἐξαδάκτυλος. (Εὐχαριστῶ καλὲ μου φίλε καὶ πατριώτη. Φρόντισα γι' αὐτὸ πού

μου γράφεις). Γ. Κωστόγλου. Α. Μαρκουῖζος, Π. Τσιότσιος καὶ Κ. Περισσράτης. (Σὰς ἔστειλα 6 τεύχη δωρεάν). Ἀ. Ναστασία Σπηλιοπούλου, Θ. Μάνος, Ν. Κεφαλωνίτης, Σ. Λιωνάκης, Σ. Σαβαρῆς, Γ. Κ. Θανόπουλος, (Σ' εὐχαριστῶ ἰδιαίτερώς καλὲ μου φίλε) Δ. Εὐσταθιάδης, Γ. Ζαβλάνης, Κ. Γιακουμάκος, Γ. Σκαπινάκης, Γ. Α. Ζαχαράκης, Ι. Μέλλιος, Γ. Σ. Θωμόπουλος, Σ. Γιαννακόπουλος, Α. Δημάς, Μ. Θ. Τσολάκης, Β. Γ. Ἀσπροῦκος, Χ. Μαῖντας, Π. Τσιότσιος, Σ. Καζανίτης, Μ. Ράδος, Καραγιάννης, Γ. Καμαριώτης, Β. Γκαλάτσης, Βιβὴ Κωστοπούλου, Δ. Ἀδάμπας, Ζαννῶ Λύκο, Β. Α. Ἀσπροῦκος, Χ. Ν. Μίσης, Α. Βαφειάδης, Σ. Καραμοῖνας, Γεώρ. Κάσης, Θ. Προύσης, Γεωργία Ἀλεξανδρῇ Γ. Κασσιπῆς. (Δέν μπορέσαμε νά καταλάβουμε τί ζητᾷς). Σ. Καλλιγᾶς, Σ. Α. Τσολάκης, Δ. Δ. Δαβάκης, Β. Ἐμμανουήλ Π. Δαματόπουλος, Β. Γεωργίου, Θ. Θωμόπουλος, Κ. Λιῶνης, Ν. Κορμπόπουλος, Α. Λάσκαρης, Γ. Χριστοφίδης, Α. Νίκας, Β. Τσιρώνης, Φ. Παπαγεωργίου, Θ. Ὑψηλάντης, Π. Καρδαράς, Π. Λάμπρου, Α. Στασινόπουλος, Σ. Τσολάκης, Ν. Βασιλειάδης, Γ. Σωτηρόπουλος, (Μὴ στεναχωριέσαι, παιδί μου. Οἱ καλοὶ μας φίλοι κι' ἀναγνώστες, ὅπως ἐσύ, θά πάρουν ὅλοι χρυσὲς ταυτότητες) Θ. Λαζάρου Λίνα Τσιγράνη, Γ. Θανόπουλος, Χ. Σελλῆς, Ι. Μέλλιος, Κ. Ἀξιώτης, Α. Πολίτης, Α. Χα-

τζόπουλος' Ν. Τσιτσιγιαννό-
πουλος, Κ. Κάρταλης, Σ. Κοκ-
κίνης, Α. Κωστιάνης, Γ. Φράγ-
κάκης, Α. Ήλιαρείζης, Δ.
Κόντρας, Κ. Λαμπρινός, Κ.
Μπούτλας, Α. Καλαφάτης, Β.
Γκολαΐτης, Φ. Μινέτος Π.
Κουγιέλης, Ν. Τσιτσιγιαννό-
πουλος, Γ. Μπαλάσκας, Χ.
Μαρκαντάσης, Π. Διαμαντό-
πουλος Κ. Μάνος, Χ. Γεωργα-
κόπουλος, Χ. Γιαννόπουλος.
Χ. Γρηγοριάδες, Μ. Λύσσας.
Α. Στουραΐτης, Βεν. Δαβίδης.
Τά υπόλοιπα ονόματα θά
δημοσιευθούν στο επόμενο
φύλλο.

Πολλοί καλοί φίλοι μου πα-
ραπονούνται γιατί δεν δημο-
σιεύω τὰ δνόματα εκείνων πού
στέλνουν σωστές λύσεις σιά
διάφορα αίνιγματα.

Μά είναι άμέτρητα τὰ δνό-
ματα αυτά, παιδιά μου. Θά
γέμιζε όλόκληρο τό τεύχος.
Δέν ξέρω κι' εγώ τί νά κάνω.

Πάντως στό Γραφείο μου
κρατώ καταστάσεις μ' όλα τὰ
δνόματα αυτά. Μόλις βρώ τήν
εύκαιρία, θά τὰ δημοσιεύσω.

Σας εύχαριστώ για τήν ά-
γάπη και τό ένδιαφέρον.

Ο Κ. ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

Δριθμ. τεύχους 49

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για τή σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Οδός Αγίου Μελετίου 93 β.

Για τήν έκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪ ΤΑΤΖΗΣ** Άναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪ ΤΑΤΖΗ — Άναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω άπ' τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Για ένα χρόνο Δρχ. 130.000.

Για τό Έξωτερικό Δολλάρια 12.

Για όσους ανήκουν σέ Όμάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, Δραχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΖΕΪ'Ν

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000